

Een avontuur van
Eric de Noorman

door HANS G. KRESSE

HET TEKEN DER JOMS

HET TEKEN DER JOMS

Op een prachtige voorjaarsochtend volgt een eenzame ruiter in kalme stap de heirbaan naar het noorden. Zonlicht glanst in zijn helm en verleent gloed aan de kleuren van zijn wapenschild, waaraan men kan zien, dat de man behoort tot de krijgsknechten van koning Eric. Af en toe snuift hij diep de klare ochtendlucht op en soms neuriet hij zachtjes voor zich heen. Haast heeft hij blijkbaar niet, want als hij een bemost plekje vindt, stijgt hij af en gespt zijn zadeltas los. 'Een hap eten zal me smaken,' mompelt hij, terwijl hij zich neerzet en een stuk brood tevoorschijn haalt, dat hij op zijn gemak begint te verorberen. Het paard volgt zijn voorbeeld en doet zich te goed aan het sappige gras en het jonge groen van de struiken. Vogeltjes strijken vlak bij hem neer in de hoop, dat er misschien een kruimeltje afvalt, en goedig strooit de man een paar stukjes op het mos. Wanneer hij gegeten heeft, leunt hij behaaglijk achterover tegen de stam, uiterst tevreden met zichzelf en met het leven. De krijger is al vroeg op pad gegaan en thans maakt een behaaglijke loomheid zich van hem meester. Langzaam zakken zijn ogen toe en even later is hij vast in slaap. Zó vast, dat hij niets hoort van het breken van takken, vlakbij hem, en niets merkt van de reusachtige beer, die snuivend zijn ruige kop door het gebladerte steekt...

Het paard stoot een angstig gehinnik uit, dat zijn meester doet ontwaken. Maar voordat de krijger zijn ogen helemaal open heeft, is het dier al in galop tussen de bomen verdwenen. Lodderig kijkt de man om zich heen tot hij plotseling de beer ziet, die niet ver van hem vandaan uit de struiken tevoorschijn komt. Dat is genoeg om hem klaar wakker te maken. Verdwenen is zijn luchtige stemming; hij tracht zichzelf gerust te stellen met de gedachte, dat beren vrijwel nooit tot de aanval overgaan. 'Zoek maar iets anders op, ouwe jongen,' bromt hij binnensmonds, terwijl hij voorzichtig overeind komt. Misschien kan hij zich onopvallend uit de voeten maken. Maar het doffe gegrom diep uit de keel van het beest doet deze hoop vervliegen. Op een sukkeldraf komt het dier – kennelijk in een slecht humeur – recht op hem af, terwijl zijn kleine rode oogjes zijn prooi geen ogenblik loslaten. De krijger besluit, dat hij er toch maar beter vandoor kan gaan, maar nauwelijks op de been, struikelt hij en slaat tegen de grond. Het zwaard ontglipt aan zijn hand. Bliksemsnel krabbelt hij overeind en grijpt naar zijn wapen, maar de beer is hem al tot een pas afstand genaderd. De krijger heft radeloos zijn zwaard, maar het wordt hem met een nijdig gegrom uit de hand geslagen. Dan voelt hij de harige poten van het monster op zich. Terwijl zijn angstkreet zwermen vogels doet opfladderen, worstelt hij als een bezetene om aan die dodelijke omhelzing te ontkomen. Tegen de reuzenkracht van de beer vermag hij echter niets. Hij voelt, hoe de lucht uit zijn longen geperst wordt en hij beseft dat het met hem gedaan is... Dan flitst er plotseling iets rakelings langs zijn gezicht. Er gaat een trilling door de harige kolos en de krijger voelt de greep van het dier verslappen. Met wijd open ogen staart hij naar de twee pijlen, die zich, bijna op dezelfde plaats, diep in het lichaam van de beer geboord hebben.

Met een enkele beweging ligt Thjolfs zware boog in Erics hand. Op hetzelfde ogenblik hoort de Noorman een schelle jongensstem: 'Wie daar? Geen stap verder of ik schiet!' Met een zucht van opluchting laat Eric zijn boog zakken en terwijl Wolf hem luid blaffend begroet, staart hij in het verbijsterde gezicht van zijn zoon, die langzaam ook zijn boog laat zakken. 'Fadir!' roept de knaap verbaasd. Met één oogopslag heeft Eric de situatie overzien. Erwin staat op een kleine open plek onder een enorme, eeuwenoude knoestige eik die als een heerser van het woud boven alles uitsteekt. 'Een prachtige plek voor een afspraak,' flitst het door Erics hoofd. 'Zou de jongen alleen zijn?' Argwanend treedt hij naderbij, terwijl hij opmerkt: 'Zo, heb je je vriend al gevonden?' Erwin raakt in zichtbare verlegenheid. 'Ja... eh... nee,' hakkelt hij. 'Ik wilde...' 'Ja... dat begrijp ik,' valt Eric hem kort in de rede. 'Je wilde die Axe opzoeken en om de een of andere reden vond je het beter, mij daar niets van te zeggen en er stilletjes vandoor te gaan! Maar wat doe je hier dan? Heb je de jongen gevonden?' Onzeker schuift Erwin van het ene been op het andere. 'Ik... eh... nee, nog niet. Maar Wolf bleef hier staan, en... eh...' Het is duidelijk, dat Erwin iets verbergen wil. 'Laat ons dan samen verder zoeken,' probeert hij. 'Je hebt dat stuk geitenvel toch? Ik zal Wolf opnieuw de lucht ervan geven!' Erwins verwarring neemt toe. 'Dat is... eh... dat heb ik... eh... weggegooid onderweg,' hakkelt hij. De Noorman begrijpt, dat hij op deze manier niet verder komt. 'Kom mee,' beveelt hij kort. 'Op de burcht praten wij verder, jongmens!' Nauwelijks heeft Eric zich omgewend en een paar passen gedaan, of hij heeft plotseling zo sterk het gevoel, dat hij bespied wordt, dat hij met een ruk blijft staan en argwanend over zijn schouder kijkt. Speurend dwaalt zijn blik door het kreupelhout en de verschrikte uitdrukking, die even in Erwins ogen verschijnt ontgaat hem...

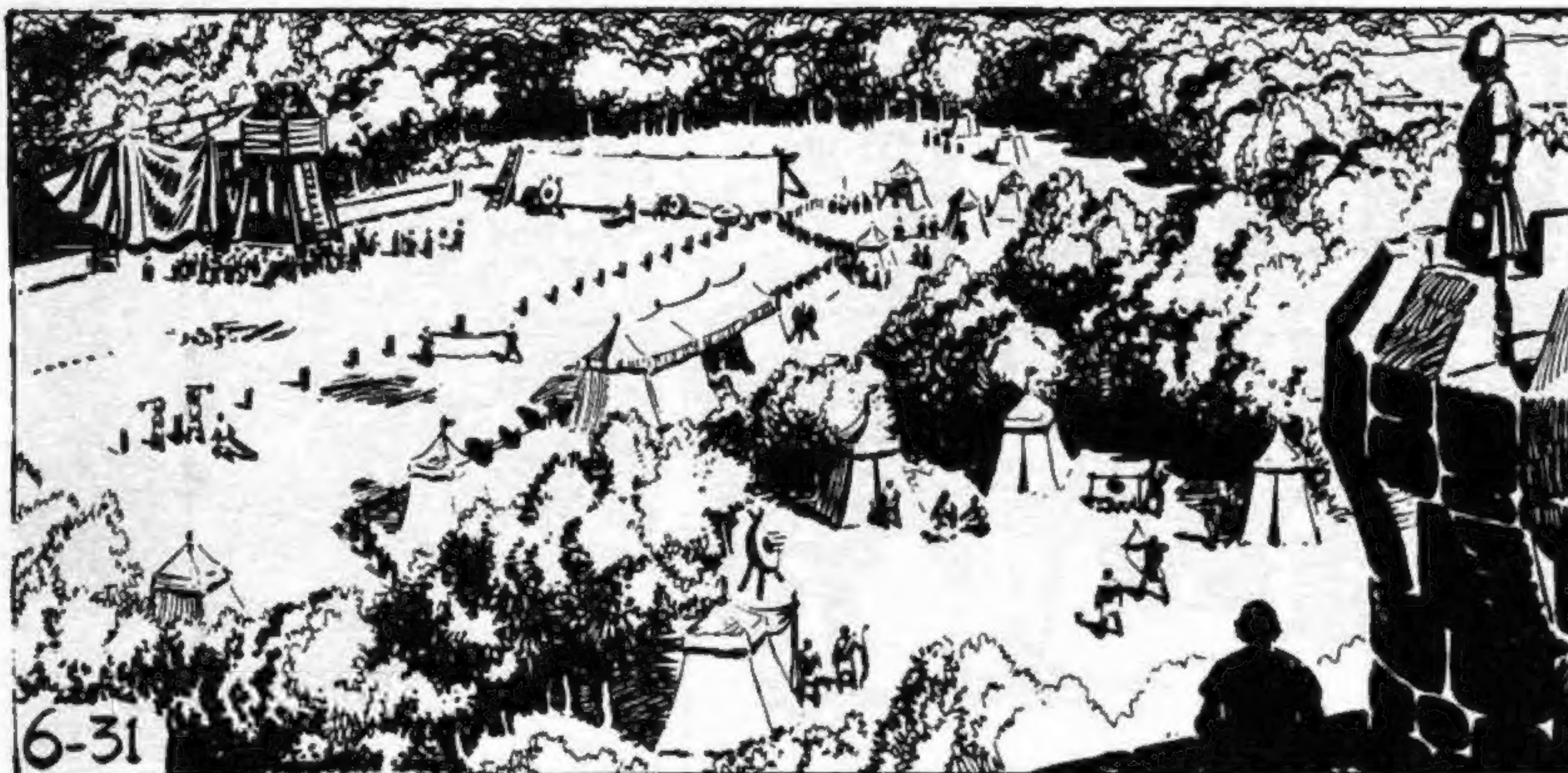
Besluiteloos kijkt de krijger hen na. Geërgerd haalt hij de schouders op. Hoe willen die vreemde kerels een paard opsporen, dat in het wilde weg het bos ingerend is? Aarzelend slentert hij in de richting, waarin de man en de jongen verdwenen zijn. Nauwelijks heeft hij een paar passen gedaan als hij links van hem, verweg tussen het geboomte een grote schaduw voorbij ziet flitsen. Zijn paard! Hij hoort het geluid van hoefslagen en wil er op af stormen. Maar het dier schijnt plotseling van richting te veranderen en even later ziet hij het, nu dichterbij, aan zijn rechterhand. Nauwelijks heeft de verbijsterde krijger tijd om zich af te vragen, wat het dier bezielt, of opnieuw galoppeert het een andere kant op! Beteuterd blijft hij staan. Op die manier krijgt hij het nooit te pakken! Opeens ziet hij twee pijlen rakelings achter langs de hals van het paard vliegen. Een ervan blijft trillend in de boom steken, de andere komt tussen de struiken terecht. Een wilde drift maakt zich van de krijger meester. Hoe komen die kerels erbij om jacht op zijn paard te maken! Het paard, schichtig en bang geworden door de pijlen, verandert opnieuw van richting en rent nu regelrecht op hem toe. Een paar tellen later heeft hij het dier, dat trilt over al zijn leden bij de teugel kunnen grijpen en dan treden ook de man en de jongen naderbij. 'Zie je, zó moet het!' zegt de jager. 'Op een andere manier ging 't niet!' De verbluftte krijger stamelt een paar woorden van dank, maar alles wat de ander zegt is: 'Kom mee, Axe!' Zij wenden zich om en de krijger bestijgt zijn paard. Opeens flitst hem een gedachte door het hoofd. IJlings springt hij weer uit het zadel en schreeuwt: 'Hé daar! Ik moet je nog wat zeggen!'

Nieuwsgierig kijkt de jongen bij het geschreeuw van de krijger om. Zijn andere metgezel wil doorlopen maar de knaap trekt hem aan zijn arm. 'Toe vader Sverre, wij moeten toch horen wat hij te zeggen heeft.' Onwillig blijft de jager staan. De krijger is hen inmiddels genaderd. 'Luister,' begint hij, 'er zijn vier Deense kampioenen op de boog op Wograms burcht aangekomen. Zij dagen alle Noorse boogschutters uit, hun krachten met hen te meten. Koning Eric heeft zijn toestemming gegeven. Over enkele dagen wordt op de weide bij de burcht een groot boogschutterstournooi gehouden. Koning Eric zal zelf de prijzen uitreiken! Mij dunkt, dat jullie daar een prachtige kans zouden maken!' Met schitterende ogen heeft de knaap toegeluisterd. 'Hoor je dat, vader Sverre? Gaan wij daar naar toe?' vraagt hij opgewonden en in één adem gaat hij verder tot de krijger: 'Een schietwedstrijd! Nog nooit heb ik aan zoiets meegedaan! Doe je zelf ook mee?' Verrast kijkt de krijger hem aan. 'Ik? Meedoen?' herhaalt hij. 'Nee... eh... dat is niets voor mij. Ik ben op weg om alle Yarls uit te nodigen!' Axe heeft zich weer tot de oude jager gewend. 'Vader Sverre,' dringt hij aan, 'waarom zeg je niets? Toe, laat ons erheen gaan!' De jager schudt het hoofd. 'Nee, Axe!' zegt hij vriendelijk maar beslist. 'Wij horen in het woud en wij blijven in het woud. Feesten zijn alleen voor voorname lieden...' 'Maar alle boogschutters zijn welkom,' roept de krijger uit en Axe valt hem bij. 'Hoor je, vader Sverre, álle boogschutters! Waarom wij dan niet? Toe, laat ons gaan!' Even glijdt er een zorgelijke trek over het gezicht van de jager, als hij de opgewonden knaap aankijkt; dan zegt hij kort: 'Kom mee, Axe! Het is nu geen tijd om daarover te praten. Wij moeten onze jachtbuit thuisbrengen!' Hij neemt Axe bij de arm en voert hem met zachte drang mee. Verbluft staart de krijger hen na en opeens roept hij: 'Hé, wacht even! Wie zijn jullie eigenlijk?' De jager geeft geen antwoord op die vraag en zonder om te zien verdwijnt hij met de jongen uit het gezicht.

Op de grote weide achter de burcht, waar ieder half jaar de Yarls samenkomen, heerst een vrolijke bedrijvigheid. Een klein legertje mannen maakt alles klaar voor de grote boogschutterswedkamp, die morgen zal beginnen. Er wordt een zwaar zeil over de eretribune getrokken, zodat koning Eric en zijn gevolg geen last van de brandende zon zullen hebben. De schietbaan en de ruimte voor de toeschouwers worden afgepaald en de schietschijven opgesteld. Overal tussen het groen verrijzen de tenten der deelnemers, die van heinde en ver gekomen zijn om gevolg te geven aan de uitdaging van de Deense boogschutters. Er zijn er te veel om allen onderkomen op de burcht te verschaffen. Wel heeft Eric de uitdagers gastvrijheid aangeboden, maar de Denen hebben deze geweigerd; boogschutters behoren eenvoudig niet onder een dak met Noorse edelen te vertoeven. Opgewekt beweegt de Noorman zich temidden van de drukte. Hier geeft hij zijn mannen een wenk, daar begroet hij een van zijn gasten of slaat met belangstelling enkele deelnemers gade, die buiten de baan aan het oefenen zijn. Plots treedt een knaap, gevolgd door een oude krijger, eerbiedig op hem toe. 'Kijk eens, daar hebben we Knud!' roept Eric uit, terwijl hij de jongen hartelijk de hand schudt. 'Heb je zulke goede vorderingen gemaakt met de boog, dat je je krachten met de anderen durft meten? Goed zo! Ik hoop dat je geluk hebt!' Eric geeft hem een bemoedigend klopje op de schouder en trots als een pauw gaat de jongen verder. Lachend kijkt de Noorman hem na, als vlak achter hem ineens een neusstem spottend opmerkt: 'Dit is toch niet de oudste deelnemer, die de Noorse eer moet hooghouden?'

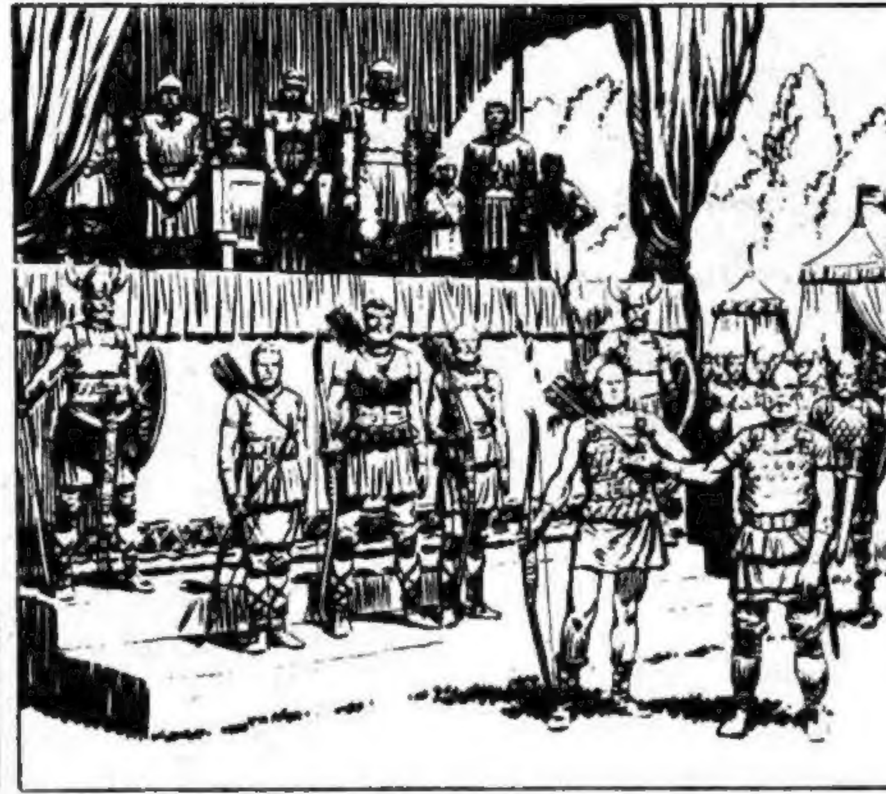

Als Eric omkijkt ziet hij Wulfstan, de aanvoerder der Deense boogschutters voor zich staan. Als uit één stuk gehouwen staat het vierkante hoofd op de brede schouders. Het jachtkleed van donker leer omhult een forse gestalte en de fletsblauwe ogen hebben een stekende blik. Om de korte gespierde hals hangt een ketting van ruwe barnsteen, zoals ook de andere Denen dragen. De boogschutter heeft zijn bovenlip opgetrokken en zijn sterke, glanzend witte tanden blikkeren in iets, dat een lach moet voorstellen. Voor Eric op de weinig vriendelijke woorden heeft kunnen antwoorden, gaat de Deen verder: 'Het zou jammer zijn, als de knaap een verre reis gemaakt had, want zijn kansen zullen. dunkt mij, niet groot zijn!' Onderzoekend kijkt hij Eric aan. 'Hij heeft inderdaad een verre reis achter de rug,' antwoordt de Noorman. 'En wat zijn kansen betreft, zou ik je aanraden je oordeel op te schorten tot jij hem hebt zien schieten!' Eric wil zijn weg vervolgen, maar Wulfstan laat zich door dit antwoord niet uit het veld slaan. Vergezeld door zijn zwijgzame makker loopt hij naast de koning op. 'Is het geoorloofd naar de naam van deze jeugdige kampioen te vragen?' gaat de Deen onverstoorbaar verder. 'Maar natuurlijk,' knikt Eric enigszins verbaasd over deze ongewone belangstelling voor de jongen. 'Zijn naam is Knud Bjarnarson, de zoon van Yarl Bjarnar. Overigens heeft hij dezelfde leeftijd als mijn eigen zoon, die je morgen eveneens in het strijdperk zult ontmoeten.' Met een korte hoofdknik laat Wulfstan het onderwerp varen en vraagt: 'Zijn alle deelnemers er al, koning?' 'Voor zover ik weet wel,' antwoordt Eric kort. De toon van de ander bevalt hem allerminst. 'Mogelijk is er een enkele laatkomer, maar waarschijnlijk acht ik dit niet.' Verbeeldt hij het zich, of glijdt er een lichte trek van teleurstelling over het gezicht van de Deen? Eric weet het niet, want even plotseling als ze verschenen zijn, gaan Wulfstan en zijn makker een andere kant op. Overal waar zij gaan, wijst men elkaar op de Deense uitdagers. Er wordt druk gefluisterd en alle hoofden wenden zich om. De Denen trekken zich hiervan niets aan. Enigszins onthutst staart de Noorman hen na. 'Een vreemde figuur, deze Wulfstan,' peinst hij. 'Waar haalt een eenvoudige Deense boogschutter zulke aanmatigende manieren vandaan? Het is dat de man mijn gast is, maar lang zou ik hem niet in mijn nabijheid willen hebben.' Hij kan niet vermoeden dat Wulfstans aanwezigheid veel langer zou duren, dan hem lief was...

De grote dag van het tournooi is aangebroken. Vrolijk schijnt de zon over het bonte gewemel op de weide. De koningszetel is nog onbezet, maar de ruimte voor de toeschouwers stroomt langzaam vol. Loom wapperen de vlaggen in de zoele zomerwind. Erwin, die trots als een pauw met de trouwe Pum Pum over het terrein wandelt, komt ogen te kort om alles in zich op te nemen. Stralend geniet hij van deze feestelijke drukte. Plotseling ziet hij Halfra op zich toetreden. 'Ha, prins Erwin!' roept de Yarl uit. 'Ik hoor, dat ook jij de eer der Noorse boogschutters wilt helpen verdedigen! O, o, mijn vingers jeuken om zelf de boog ter hand te nemen en die Deense blaaskaken eens een lesje te geven. Ahem... helaas heb ik... eh... mijn duim verstuikt, zodat ik persoonlijk niet... eh... mee kan doen. Doe je best, mijn jongen!' De tonen van een hoorn klinken over het veld, ten teken dat koning Eric en zijn gevolg in aantocht zijn. Terwijl iedereen zich verheft, spoedt Halfra zich naar de tribune. Pum Pum dribbelt haastig met hem mee en Erwin zoekt zijn plaats tussen de Noorse boogschutters op. Zodra Eric en Winonah hun zetels hebben ingenomen, stappen onder de nieuwsgierige blikken van de honderden die zich rond de afzetting geschaard hebben, de Deense uitdagers de weide op. Zij begroeten hun koninklijke gastheer met een buiging en dan stelt de spelleider, een oudere krijger van de burchtwacht, hen nog eens formeel aan de Noorse tegenstanders voor. De regels van het spel worden bekend gemaakt en dan treedt een der Denen naar voren. Het is een geweldige kerel. De spieren liggen als koorden op zijn armen en op het eerste gezicht heeft hij meer van een worstelaar dan van een boogschutter weg. Uitdagend kijkt hij in het rond, terwijl de spelleider uitroept: 'De viervoudige Deense kampioen Balor, wenst zijn krachten met jullie te meten! Laat acht boogschutters, die de eer van Noorwegen willen verdedigen, naar voren treden!' Onmiddellijk komt er beweging in de groep Noren die zich aan de overkant op lange houten banken heeft neergezet. 'Thjolf de sterke!' buldert een reusachtige, oude Noor als eerste. 'Danh, de Rode!' roept een andere stem. Een krijger, die twee hoofden boven zijn makkers uitsteekt, voegt zich bij hen: 'Thorwald, de Lange!' 'Bod de beer!' stelt een vierde zich voor. Dan klinken plotseling luide bijvalsbetuigingen uit de groep. Een tengere gestalte, die vreemd afsteekt tegen al deze reuzen, treedt naar voren, de boog geheven. 'Erwin Ericson!' schalt zijn stem over het veld en stralend van geestdrift betreedt prins Erwin het strijdperk.

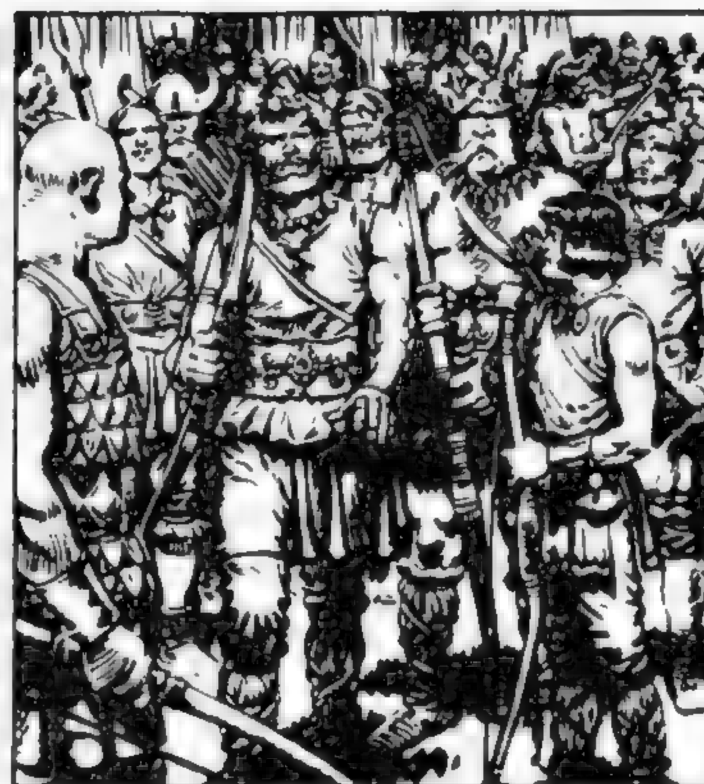

Op de tribune zien Eric en Winonah hun zoon het strijdperk betreden. Overmoedig wuift Erwin naar zijn vader. 'Kijk die rakker eens!' lacht Eric. 'Als altijd haantje de voorste!' Maar er ligt een glans van voldoening in zijn ogen als hij bemoedigend terug wuift. 'Toch vind ik het dapper, dat hij het tegen al die grote kerels durft opnemen,' zegt Winonah met moederlijke trots, terwijl haar blik Erwin blijft volgen als hij zich met de anderen naar de streep begeeft. De schutters hebben zich in een lange rij opgesteld. De spelleider geeft een teken en langzaam worden de bogen opgeheven. Erwin heeft een kleur van opwinding. Strak turen zijn ogen langs de pijl naar het doel. Temidden van witte en rode banen glanst het goud van de roos. En terwijl Erwin zorgvuldig richt, komt er een vreemde spanning over hem. Ineens moet hij aan Tsacha, de steppekrijger denken* en het is alsof hij, daar op die rumoerige feestweide even diens slepende stem hoort fluisteren: 'Hoger richten... wij, krijgers van de steppe, schieten gebogen...' Erwin buigt zich voorover, hij trekt zijn maag in en weer is het, alsof hij Tsacha's woorden van jaren geleden hoort: 'Jij zult een goed boogschutter worden, o zoon van de machtige Noorse Wolf!' Dan snort de eerste pijl het doel tegemoet, onmiddellijk gevolgd door de tweede en de derde. Ademloos wacht de jongen af. Ook de anderen volgen in gespannen aandacht de spelleider, die, de een na de ander, de pijlen uit de schijven trekt. Slechts de Deen heeft driemaal de roos geraakt. Dan komt de oude krijger bij Erwins schijf en als in een roes hoort de knaap hem uitroepen: 'Erwin Ericson heeft de eer van Noorwegen hoog gehouden! De zoon van onze koning is de enige, die de Deense kampioen geëvenaard heeft.' Donderende bijvalsbetuigingen breken los. Als het rumoer bedaard is, kan de scheidsrechter verder gaan. 'Volgens de regelen van het spel moeten Balor, de uitdager, en Erwin Ericson overschieten voor de beslissing,' dreunt zijn stem over het veld. Nóg eens... denkt Erwin. 'Eens zal je boog de schrik van je vijanden zijn...' heeft Tsacha eens, lang geleden, gezegd... Vastberaden maakt Erwin zich klaar, terwijl Thjolf mompelt: 'Goed zo, prins! Laat zien wat Noren kunnen!' Hoewel hij en de anderen al verslagen zijn, misgunt geen van hen Erwin zijn geluk. Vol bewondering slaan zij de knaap gade. Slechts Balor, de Deen, kan zijn spijt nauwelijks verbergen. Dan heft de scheidsrechter de hand. Gelijktijdig brengen de twee tegenstanders hun bogen omhoog...

* Lees: 'Bor Khan'.

Opnieuw valt er een doodse stilte over de weide. De pijlen van Erwin en Balor suizen de een na de ander naar het doel. Zodra de laatste is afgeschoten snellen de spelleider en zijn helpers naar de schijven om de uitslag op te nemen. Men kan een speld horen vallen. Dan wuift de scheidsrechter ten teken, dat de strijd voor de tweede maal onbeslist is. Wéér hebben Erwin, zowel als de Deen driemaal in de roos geschoten. Erwins vreugde breekt zich in een dolle luchtsprong. Nóg is hij niet verslagen! Balor kan het nauwelijks verkroppen. Krampachtig balt hij de vuisten en uit de blik, die hij Erwin toewerpt, spreekt haat. Staande voor de eretribune hebben de andere Denen het verloop van de strijd in stijgende spanning gevolgd. Nauwelijks is de uitslag bekend of Wulfstan slaakt een gesmoorde verwensing. Driftig wendt hij zich om naar koning Eric en spreekt: 'Balor moet zich niet goed voelen, koning! Vergun mij zijn plaats in te nemen en deze ronde tot een beslissing brengen!' Eric kan moeilijk anders doen dan zijn toestemming geven en Wulfstan spoedt zich naar de wedstrijdbaan. 'Vreemd,' mompelt Eric in zichzelf. 'Een viervoudige kampioen op de boog, die niet is opgewassen tegen een knaap als Erwin!' Blij en trots neemt Erwin de gelukwensen van zijn makkers in ontvangst. Allen verdringen zich om hem, behalve Balor, die verbeten toekijkt. Plotseling dringt Wulfstan zich tussen de anderen door. 'Je voelt je zeker een hele kerel, nietwaar?' bijt hij Erwin toe. 'Geen kunst als je tegenstander zich niet goed voelt.' Een verontwaardigd gemompel gaat op. Voor iemand er op verdacht is, staat de reus Thjolf met twee stappen voor Wulfstan. Hij grijpt de Deen bij de riem van zijn pijlkoker en zijn stem trilt van verontwaardiging, als hij de ander toebrult: 'Die woorden zul je terugnemen. Of, bij mijn zwaard, het zal je berouwen!' Onwrikbaar staan de twee mannen tegenover elkaar; in de ogen van Wulfstan is een dreigende schittering gekomen...

Met een koude gevaarlijke flikkering in zijn ogen snauwt Wulfstan: 'Weet je wel, dat ik een gast van de koning ben, kerel?' 'Dat zijn we allemaal!' brult Thjolf door het dolle heen. 'Ik bedoel, dat zijn we allemaal, opschepper! Dat geeft je nog niet het recht, onze prins te beledigen.' Wulfstan maakt een beweging alsof hij zijn tegenstander wil aanvliegen en sist hem met zijn neusstem toe: 'Hond! Denk je dat je je ongestraft kunt vergrijpen aan een... aan een...' Dan bijt hij zich plotseling op de lippen. 'Nu, aan wát?' schreeuwt Thjolf, maar op dat ogenblik dringt zich plotseling een van Erics krijgers, die de orde moeten bewaren, tussen de twee reuzen. 'Kom, kom,' sust hij, 'laat ons het feest niet verstoren. Er moet geschoten worden voor de derde ronde.' Nog even gromt Thjolf, maar zijn drift is gezakt en plotseling schreeuwt hij: 'Gelijk heb je! Laat de bogen beslissen!' Met een dankbare blik naar Thjolf begeeft Erwin zich naar de streep en ook Wulfstan neemt, nors zwijgend, zijn plaats in. Op het teken van de spelleider heffen zij de bogen. Maar het gebeurde van daareven heeft Erwin van zijn stuk gebracht. Hij voelt zich minder zeker en wanneer zijn hand voor de derde maal de pees loslaat, weet hij al, dat dit laatste schot ernaast is. Zijn voorgevoel bedriegt hem niet. Reeds wuift de scheidsrechter ten teken, dat Wulfstan thans gewonnen heeft. Triomfantelijk kijkt de Deen in het rond; maar er gaat geen gejuich op. Strak en zwijgend staren de schutters hem aan en als om zich te wreken zendt de Deen Erwin een blik toe, zo vol hoon, dat de knaap het schaamrood naar zijn wangen voelt stijgen. Driftig wendt hij zich af. Thjolf, wie niets ontgaan is, legt beschermend zijn arm om Erwins schouders en bromt goedig: 'Trek het je niet aan, jong! Je hebt geschoten als een man! Daar moeten wij samen een beker gerstenat op ledigen!' De helpers van de spelleider zijn bezig, de pijlen uit de schijven te trekken, als Wulfstans hatelijke stem luid over de baan schalt: 'Zijn er soms nog Noorse boogschutters, die mij dit schot willen verbeteren?' Nauwelijks zijn de woorden uit zijn mond, of een pijl flitst rakelings over de hoofden van de schutters heen en splijt met een krakend geluid Wulfstans laatste pijl, die nog in de roos steekt, door midden.

Als één man wenden allen zich om om te zien van wie dit meesterschot is en verbaasd staren zij naar de knaap, die lachend van de bank springt, waarop hij gestaan heeft. Zonder de minste schroom baant hij zich een weg langs hen heen en stapt vrijmoedig de wedstrijdbaan op. Niemand begrijpt waar deze jongen zo plotseling vandaan kwam en wie hij is. Sprakeloos staren zij naar zijn wonderlijke kleding: een soort jachtbuis van geitenvellen, dat losjes om zijn gespierde schouders hangt. Niemand merkt de snelle blik van verstandhouding, die Wulfstan en Balor met elkaar wisselen, ook Erwin niet, zo verdiept is hij in de jongen, die ongeveer even oud als hijzelf moet zijn. 'Hé, kijk uit waar je loopt! Daar mag je niet komen!' roept de prins hem na, als de knaap verder de wedstrijdbaan op loopt. Op de eretribune haalt Eric een beetje geërgerd de schouders op. Hij roept een van zijn krijgers: 'Breng die knaap bij mij!' Een ogenblik later staat het kleine figuurtje voor de tribune. Hij buigt, maar zijn ogen vestigen zich zonder een spoor van onderdanigheid op de Noorman. Geestdriftig roept Halfra uit: 'Dat was een uitstekend schot, knaap! Bij mijn zwaard, je zou mijn zoon kunnen zijn!' De Noorman valt hem kort in de rede: 'Het was een dwaas en onverantwoordelijk schot, jongeman! Je hebt het leven van een van mijn krijgers in de waagschaal gelegd! Besef je dat?' Verwonderd schudt de jongen het hoofd. 'Ik geloof het niet, koning,' antwoordt hij. 'Ik mikte immers op die pijl!' Een nauwelijks merkbaar lachje speelt om Erics mondhoeken en zijn toon klinkt veel zachter als hij opmerkt: 'Je bent wel heel zeker van jezelf!' Met welgevallen laat hij zijn oog gaan over de gespierde gestalte, het bruinverbrande gezicht met de open eerlijke oogopslag. 'En nu wil je zeker aan het tournooi meedoen, nietwaar?' vervolgt hij. De knaap lacht breed en knikt heftig. 'Daarvoor ben ik hierheen gekomen, koning,' is zijn antwoord. 'Vertel eens,' vraagt Eric nieuwsgierig. 'Wie ben je en waar kom je vandaan?' Onmiddellijk komt het antwoord. 'Axe, koning en ik kom uit de bossen.' 'Axe?' herhaalt Eric vragend. 'Axe... en hoe dan nog meer?' Nu is het de beurt van de knaap om verwonderd te zijn. 'Axe... meer niet!' zegt hij. Eric haalt de schouders op. Staat die jongen hem nu voor de gek te houden? Voor hij echter iets kan zeggen, treedt Wulfstan, die met enkele anderen naderbij is gekomen, naar voren. 'Vergun ons, koning, onze krachten te mogen meten met deze ongetwijfeld knappe boogschutter!' zegt hij. 'Wat doet zijn naam ertoe? Iedere Noorse tegenstander is ons welkom.' Eric denkt een ogenblikje na. Dan beslist hij: 'Het zij zo! Laat de knaap een koker wedstrijdpijlen geven!' Het gezicht van de jonge boogschutter betrekt. 'Ik ben gewend aan mijn eigen pijlen!' begint hij. 'Als je aan de wedkamp wilt meedoen, voeg je dan naar de regels van het spel!' valt Eric hem in de rede. Wat vriendelijker voegt hij er aan toe: 'En denk er aan, niet méér van die onverwachte grappen!'

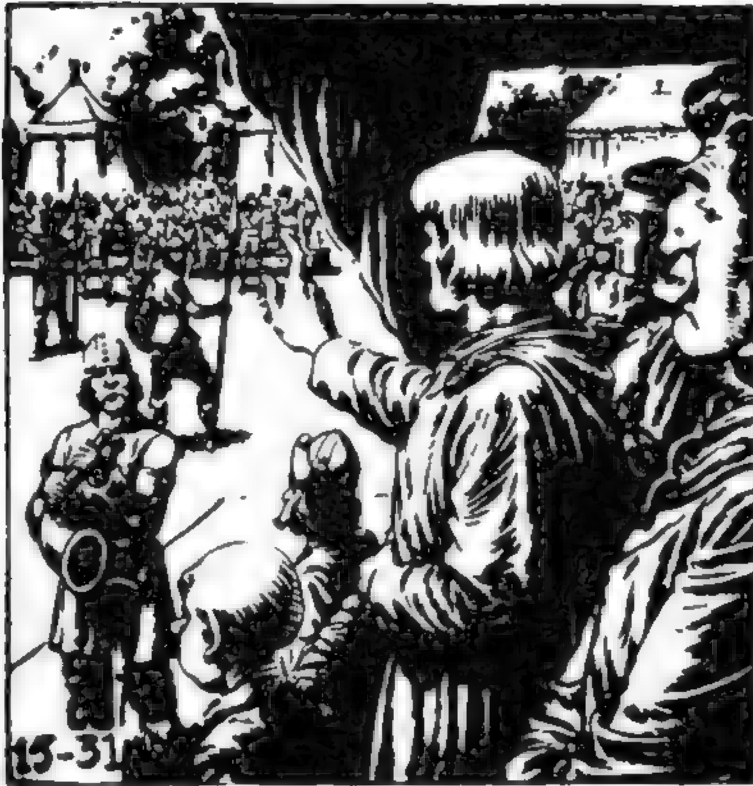
'Dank je!' lacht Axe, wanneer hij met Wulfstan terug gaat. 'Als jij het niet voor mij opgenomen had, zou ik beslist niet van de koning hebben mogen meedoen!' 'Komaan, dat is toch niets,' grijnst de Deen. 'Maar zeg mij, waarom wil je niet vertellen hoe je verder heet?' Axe kijkt hulpeloos op en haalt de schouders op. 'Ik heet alleen maar Axe... heer, is dat niet goed?' 'Jawel, maar meestal heet men ook nog naar de vader: Jorgson of zo...' Wulfstan legt vertrouwelijk zijn hand op Axes schouder. '... of... heb je geen vader, jongen?' 'Natuurlijk heb ik een vader,' verklaart de knaap heftig. Zij zijn inmiddels de rijen der boogschutters genaderd en voor Wulfstan een nieuwe vraag kan stellen. treden Erwin, de jonge Knud Bjarnarson, Thjolf en enkele anderen op hen toe. Met een geestdriftige kreet stort Erwin zich op de nieuwe mededinger. 'Ik heet Erwin, hoe heet jij?' begroet hij Axe en zonder een antwoord af te wachten, laat hij er op volgen: 'Laat eens zien die boog? Waar heb je die vandaan? Kom mee, vertel!' En vurig troont hij Axe mee naar de bank, terwijl Knud schuchter volgt. Zij merken nauwelijks, dat Wulfstan zich schijnbaar toevallig vlak naast hen neerzet. 'Sjonge, jij hebt een mooie boog, zeg,' fluit Erwin. 'Wat een dikke pees... en met een handgreep van bont!!!' 'Heeft mijn vader gemaakt,' verklaart Axe, die zijn schroom tegenover de twee jongens spoedig verloren heeft, trots. 'De pijlen ook. Hij maakt alles zelf! Knap hè?' 'Nou en óf,' verzucht Erwin. 'Sjonge: MIJN vader doet nóóit zoiets,' laat hij er teleurgesteld op volgen. 'Hij laat alles maken bij de wapensmeden.' De stem van de spelleider schalt over het veld. 'Luister,' stoot Erwin zijn nieuwe makker aan. 'De Deen Torge is nu de uitdager...!' 'Hier mijn boog!' zegt Axe opspringend. 'Daar doe ik aan mee.' 'En ik!' zegt Knud vrolijk en opgewonden snellen de drie jongens naar de kampplaats. Wulfstan staat op en slentert achteloos weg in de drukte... Ook Thjolf zoekt grommend zijn weg door het gedrang... Iedereen wil de onbekende jongen zien schieten en het is moeilijk een goed plaatsje te bemachtigen. 'En zijn vader moet ook een zéér goede boogschutter zijn,' hoort hij eensklaps een neusstem vlak in zijn nabijheid. De oude reus kijkt onwillekeurig op. Terzijde van een der tenten, buiten het gedrang, staat Wulfstan dicht naast een van zijn mannen... en of hij wil of niet, is Thjolf getuige van het zonderlingste gesprek, dat hij ooit hoorde. 'Hij heeft de boog gemaakt en die pijlen met stenen punten... Ik geloof zelfs, dat hij de kleren van de jongen ook gemaakt heeft... Zeg eens, hebben wij nu misschien dezelfde gedachte?' De twee Denen staren elkaar een ogenblik zwijgend aan. Dan verwijderen zij zich met een triomfantelijk gegrinnik...

Voor de laatste maal laat Axe de pees schieten en de derde pijl flitst weg. Ademloos slaan de anderen hem gade. Zoiets hebben zij nog nooit gezien. De jonge boogschutter neemt niet eens de moeite om zijn boog te heffen. Vlug achter elkaar schiet hij zijn pijlen af. Van de heup en schijnbaar zonder te richten, maar met een gemak en een zekerheid welke zijn meesterschap verraden. Als de spelleider de uitslag bekend maakt, is Axes overwinning voor niemand een verrassing meer. Al zijn pijlen zitten midden in de roos en evenals daarjuist heeft de laatste pijl de vorige gespleten. Er barst een donderend gejuich los en Erwin springt hoog in de lucht. 'Dat is nog eens schieten!' roept hij opgewonden. 'Zeg Axe, waar heb jij dat geleerd?' De jongeling grijnst tevreden, maar voordat hij kan antwoorden dringen de vier Denen zich naar voren. Zonder te letten op Balor en Torge, die er enigszins schaapachtig bij staan, neemt Wulfstan de vierde Deen bij de arm. Hij doet moeite zijn stem zo vriendelijk mogelijk te laten klinken, als hij tot Axe zegt: 'Niet onaardig gedaan, knaap! Maar je bent er nog niet! Ik heb Svegdir, mijn beste boogschutter, voor het laatst bewaard! Om hem te verslaan zul je nog wat méér moeten presteren!' Hij neemt ook Axe bij de arm en voert hem al pratende buiten de kring. Verbluft staren Erwin en Knud hen na, evenals Thjolf de Sterke, die er hoe langer hoe minder van begrijpt... 'Kijk me zoiets,' gromt hij, 'voor onze prins had hij geen goed woord en tegen die knaap, die hen allen in zijn zak steekt, is hij de vriendelijkheid zelf.' Inderdaad doet Wulfstan zijn uiterste best een beminnelijke indruk te maken. 'Je moet me toch eens vertellen, wie je zo uitstekend heeft leren boogschieten,' wendt hij zich tot Axe. Het antwoord blijft uit. Axe heeft zijn schreden ingehouden en staart zoekend over het veld, alsof hij de vogel wil ontdekken, die zijn schelle roep boven het feestgedruis uit laat klinken. Wulfstan wisselt een snelle blik met Svegdir. 'Kom nou, je hebt toch zeker wel vaker de roep van een specht gehoord! Vertel me liever wie je dat schieten geleerd heeft,' dringt hij ongeduldig aan. Argwanend luisterend staart Thjolf het groepje na, terwijl hij peinzend op zijn snor kauwt. 'Een vogelroep! Jawel!' mompelt hij binnensmonds. 'Maar een vogel met twee armen dan toch! Er is hier iets aan de hand en Thjolf de Sterke wil wel eens weten, wat!'

Op de ere-tribune rijzen alle gasten op als koning Eric zich van zijn zetel verheft. 'Wij zullen een korte rust houden,' kondigt de Noorman aan. 'Ik wil nader kennis maken met die jonge boogschutter en bovendien heb ik de oude Thjolf nog niet begroet.' Hij geeft zijn hoornblazer een teken en even overstemt een dof hoorngeschal de feestweide. 'Ha, een rustpoos!' roept Erwin tot Knud Bjarnarson. 'Ik heb honger gekregen! Ga je mee! Dan gaan we zien of er iets te eten is! Axe, jij ook?' Hij wendt zich om, maar Axe is verdwenen! Beduusd kijkt Erwin om zich heen. 'Snap je daar nu iets van?' mompelt hij. 'Een minuut geleden stond hij hier nog!' Zoekend dwaalt zijn blik over de baan; er is nergens een spoor van de jonge boogschutter te bekennen. Wel ziet hij Thjolf, die met grote stappen wegbeent, het veld af. Misschien heeft hij Axe gezien! 'Kom mee,' roept Erwin en samen met Knud rent hij achter de reus aan. 'Heb jij Axe soms gezien, Thjolf?' hijgt de prins, als ze de oude krijger bijna hebben ingehaald. 'Waar is Axe?' 'Dat zou ik zelf ook wel eens willen weten,' gromt Thjolf over zijn schouder. Hij gunt zich niet eens de tijd om stil te staan en zonder zich verder om de twee knapen te bekommeren, vervolgt hij haastig zijn weg. Knud haalt geërgerd zijn schouders op. 'Ga mee,' zegt hij. 'We komen hem straks wel weer tegen. Kijk, daar aan de overkant schenken ze bier. Ik heb dorst gekregen!' Hij wil zich verwijderen, maar Erwin die Thjolf heeft nagekeken, grijpt Knud bij de arm en roept opgewonden: 'Er is iets! Misschien wel met Axe! Thjolf doet zo vreemd! Kom mee, we moeten weten, waar hij heengaat!'

Door Knuds aarzeling is Thjolf de twee knapen een heel eind vooruitgekomen. Nog juist ziet Erwin hem tussen de toeschouwers verdwijnen. 'Ga mee, joh, anders raken we hem kwijt!' roept hij tot Knud; hij heeft nauwelijks een paar stappen gedaan, als hij de stem van zijn vader hoort: 'Hé, Erwin! Kom eens even hier!' De prins kan moeilijk anders dan aan dit verzoek gevolg geven. Zeer tegen zijn zin keert hij op zijn schreden terug, gevolgd door Knud. De Noorman is in gezelschap van Wulfstan, Balor en Torge. 'Zo jongens,' begroet Eric hen, 'hebben jullie die jonge waaghals niet gezien, die zich Axe noemt? Jullie waren daarnet toch bij elkaar?' Erwin schudt het hoofd. 'Wij zijn ook naar hem op zoek,' antwoordt hij. 'Aha,' lacht de Noorman, 'heb jij dáárom zo'n haast. Iederéen schijnt het vandaag druk te hebben,' gaat hij verder. 'Wulfstan kijkt ook al zo gehaast!' Inderdaad, de Deen staat erbij, alsof hij zich het liefst aan het gesprek onttrekken zou, als de beleefdheid 't hem niet verbood... 'En wat ga je nu doen?' vraagt de koning nog eens. 'O, wij lopen maar wat rond,' verzint Erwin vlug. Hij voelt er niets voor, aan zijn vader te vertellen, dat zij Thjolf achterna willen gaan, temeer daar hij eigenlijk zelf niet eens zou kunnen zeggen, waarom. 'Wel, maak het niet te bont,' vermaant Eric lachend, als hij met zijn Deense gasten zijn weg vervolgt. Speurend kijken de twee jongens rond; van Thjolf is geen spoor meer te bekennen. Haastig slaan zij de richting in, waarin zij de reus hebben zien verdwijnen. Ik mag die Wulfstan niet,' merkt Knud onder het lopen op. 'Hij kijkt alsof hij voortdurend op het punt staat iemand aan te vliegen.' Erwin geeft een vaag instemmend antwoord, maar zijn gedachten zijn elders. 'Waar kan Thjolf naar toe zijn?' vraagt hij zich voortdurend af. Ze zijn aan het einde van de weide waar onmiddellijk achter de tenten het bos begint. Een troepje boogschutters ligt in de schaduw te praten over de wedstrijden van die ochtend. 'Heeft iemand Thjolf hier soms gezien?' wil Erwin weten. 'Is dat die grote, oude kerel met die reusachtige snor?' vraagt een van de mannen, terwijl hij zich half opricht. Erwin knikt bevestigend. 'Ja, die is net hier langs gekomen. Als ik me niet vergis, ging hij het bos in.' 'Zeker om een konijntje te verschalken!' lacht een van de anderen. Erwin staart zwijgend voor zich uit. Want, denkt hij, wat heeft Thjolf op dit ogenblik nou in het bos te zoeken?

Erwin bedankt de mannen en gevolgd door Knud, gaat hij het bos in. Na het rumoer van de feestweide valt de stilte tussen de hoge stammen des te meer op en onwillekeurig dempt Knud zijn stem als hij opmerkt: 'Wat wil jij eigenlijk? Hier vinden wij hem nooit!' Het ziet er inderdaad vrij hopeloos uit. Thjolf kan iedere kant opgegaan zijn en Erwin beseft, dat de kans om hem te vinden, uiterst gering is. Maar ergens heeft de zucht naar het avontuur hem te pakken: koppig baant hij zich een weg door de lage braamstruiken, die het smalle bospad overwoekerd hebben. Zorgvuldig zoekt hij naar sporen: niets wijst erop, dat hier vóór hen andere mensen geweest zijn. 'En tóch moeten wij hem vinden,' zegt hij hardop, meer tot zichzelf, dan tot Knud, die hem aarzelend volgt. Nauwelijks zijn de woorden uit zijn mond, of hij blijft luisterend staan. 'Hoor je dat?' vraagt hij gespannen. 'Het was net of daar iemand schreeuwde!' Knud haalt zijn schouders op. 'Een of andere vogel,' meent hij. 'Laten we 't toch opgeven! Ik begin dorst te krijgen, straks komen we nog te laat terug!' Maar Erwin schudt het hoofd. 'Dat was geen vogel,' zegt hij heel beslist. Zijn ogen schitteren van opwinding. 'Voorzichtig,' fluistert hij en als een ervaren woudloper sluipt hij behoedzaam in de richting waar hij het geluid gehoord heeft. Er zit voor Knud niets anders op, dan met hem mee te gaan en samen volgen zij het slingerende bospad. Ineens blijven ze tegelijkertijd met een ruk stilstaan. 'W-wat is dat?' fluistert Erwin hees en met afgrijzen kijken ze naar de gestalte die vlak voor hen dwars over het pad ligt, met een pijl rechtop tussen de schouderbladen. Met een schok beseft Erwin, dat het spannende avontuur, waarop hij in stilte gehoopt heeft, plotseling harde, ontstellende werkelijkheid geworden is. Aarzelend doet hij een stap naar voren. Aan de kleding van de man zien de jongens onmiddellijk dat het een der Deense boogschutters is en zonder dat er een woord tussen hen gewisseld is, weten ze het beiden: De man is dood!

'We moeten hulp halen!' brengt Erwin eindelijk met moeite uit. Dan, met een laatste schuwe blik op de dode, rent hij met Knud langs het bospad terug. Zodra zij de feestweide naderen, begint Erwin te schreeuwen: 'Moord! Er is een Deense boogschutter vermoord! Waar is mijn vader!?' Als bij toverslag is de vrolijke stemming op de feestweide verdwenen. Met ontstelde gezichten staart men naar de twee knapen, die, half struikelend over het veld rennen. Wanhopig roept hij, zo hard hij kan: 'FADIR!!!' En tot een paar krijgers, die hen voorbij stappen: 'Zoek mijn vader! Er werd een Deense boogschutter vermoord!' In zijn opwinding ziet Erwin niet van de andere kant Wulfstan, Balor en Torge naderen. Plotseling wordt hun de weg versperd door de drie Denen. Wulfstan grijpt Erwin ruw bij de arm. 'Wat schreeuw je daar over een vermoorde Deen? Dat moet Svegdir zijn!' snauwt hij Erwin toe. 'Een van je mannen, daar... vermoord! In het bos! Laat me los... ik moet naar mijn vader!' hijgt Erwin, terwijl hij zich tevergeefs uit Wulfstans greep poogt te bevrijden. Maar de Deen laat de jongen niet los. 'Sta daar niet te kijken! Ga de koning waarschuwen!' roept hij tot een der andere boogschutters en terwijl hij Erwin meetrekt, bijt hij hem toe: 'Je vader komt wel! Wijs me de plek waar het gebeurd is! Vlug wat!' Er zit niets anders op voor de prins; tenslotte is de vermoorde een landsman van Wulfstan. Nog zwakjes tegenstribbelend gaat Erwin mee, terwijl Knud er bedremmeld achteraan loopt. Enkele Noren sluiten zich bij de groep aan. Als zij de bewegingloze gestalte op het bospad bereikt hebben snelt Balor vooruit en laat zich bij de dode op de knieën vallen. 'Van achter neergeschoten!' mompelt hij, terwijl hij de pijl uit het lichaam trekt en die met een veelbetekenende blik aan Wulfstan overhandigt. 'Hier zal iemand met zijn leven voor boeten! Een pijl voor een pijl!' gromt de Deen fronsend, terwijl hij het dodelijke wapen aandachtig bekijkt. Dan werpt hij Erwin een stekende blik toe en er is een onaangename klank in zijn stem, als hij vraagt: 'Herken je deze pijl, knaap?' Erwin verbleekt, als hij een vluchtige blik op de pijl geworpen heeft en klemt zijn tanden op elkaar. Maar achter hem roept Knud: 'Dat is... dat is toch een pijl van die... Axe!'

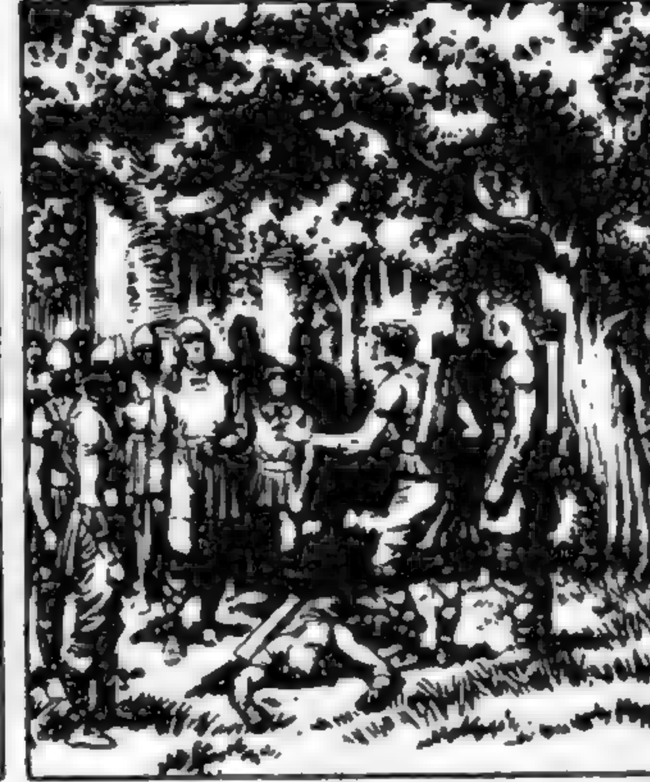

'Juist, van die Axe!' herhaalt Wulfstan met een soort grimmige voldoening die niemand begrijpt. Erwins ogen fonkelen van verontwaardiging en zijn stem slaat bijna over van drift als hij schreeuwt: 'Dat kan niet! Dat kan Axe nooit gedaan hebben!' 'Wat kan Axe nooit gedaan hebben?' horen zij plotseling de rustige stem van de Noorman achter zich vragen. Gevolgd door enkele krijgers komt Eric naderbij. Ook de heelmeester van de burcht vergezelt hem, maar voor deze is een enkele blik voldoende om te weten, dat hij hier niet meer kan helpen. Voordat iemand iets kan zeggen, treedt Wulfstan naar voren. 'Een van mijn mannen werd laaghartig vermoord!' stoot hij uit. 'Maar de dader verraadt zichzelf met deze pijl! Een pijl van Axe, de jonge boogschutter.' 'Zoiets kan Axe niet gedaan hebben,' begint Erwin weer, maar zijn vader legt hem met een kort gebaar het zwijgen op. Van de pijl, die Wulfstan hem dreigend voorhoudt, dwaalt zijn blik naar de bewegingloze gestalte op het pad en plotseling ziet hij, dat de krampachtig gesloten hand van de dode iets omklemt. 'De man heeft iets in zijn hand,' roept hij uit. Hij wil bij het lichaam neerknielen, maar met een bliksemsnelle beweging is Wulfstan hem voor. 'Dat is bont!' roept de Deen uit, terwijl hij het witte stukje uit de hand van de vermoorde lospeutert. 'Geitenvacht! Uit het kleed van de moordenaar! Uit het kleed van Axe!' En zich tot Erwin wendend: 'Ben je nu overtuigd?' Niets verraadt, wat er in de Noorman omgaat. 'Integendeel,' zegt hij rustig, 'als dit stuk bont inderdaad uit de kleding van Axe zou zijn, moet de jongen zo dicht bij je makker gestaan hebben, dat hij onmogelijk van zijn boog gebruik kon maken.' Ongeduldig haalt Wulfstan de schouders op. 'Dan is hij na het schot naar zijn slachtoffer toegegaan en Svegdir heeft hem met zijn laatste krachten beetgegrepen!' Eric schudt het hoofd. 'Waarom heeft hij dan niet meteen de pijl uit het lichaam getrokken?' merkt hij op. 'De jongen moest toch begrijpen, dat het wapen hem vroeg of laat zou verraden?' Driftig valt Wulfstan hem in de rede. 'Daarin kan hij verhinderd zijn door de komst van je zoon!' 'Of door Thjolf!' laat plotseling de stem van Knud zich horen. 'Die was ook het bos ingegaan!' Er valt een kort zwijgen. Erwin is de eerste, die de stilte verbreekt en vol verbazing en ongeloof stamelt hij: 'Maar... maar dan zou Thjolf het gedaan hebben?'

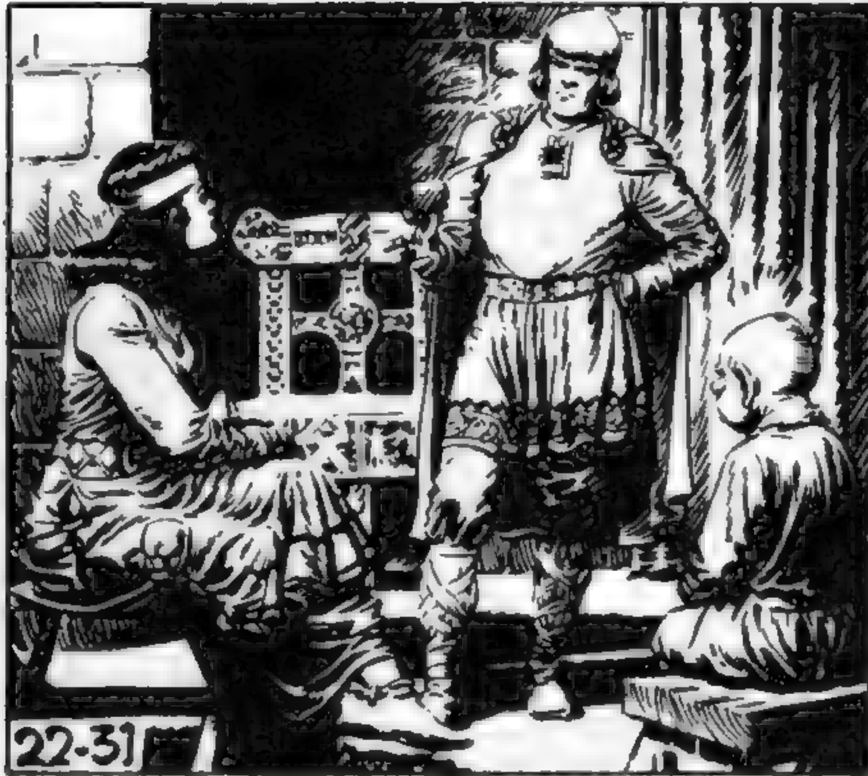
'Thjolf?' herhaalt Eric verwonderd, 'was die in het bos? Hoe weet je dat?' 'Wij vroegen hem waar Axe was,' antwoordt de jonge prins. 'Maar hij had zo'n haast, dat hij bijna geen antwoord gaf. Hij zei alleen maar, dat hij dat zelf ook wel zou willen weten en toen was hij in de drukte verdwenen.' 'Maar een paar krijgers zagen hem het bos ingaan,' voegt Knud er aan toe. 'Dat lijkt er dan verdacht veel op, dat hij die jongen zocht!' valt Wulfstan gramstorig in. 'Wie is die Thjolf eigenlijk? Ken je hem al lang?' 'Thjolf was als krijgsknecht in dienst van mijn vader,' antwoordt Eric kort. 'Verder weet ik weinig van hem.' 'En die jongen, Axe, ken je die ook niet?' houdt Wulfstan vol. Eric schudt het hoofd. De ondervraging begint hem te vervelen, al kan hij zich de verontwaardiging van Wulfstan begrijpen. Afgemeten zegt hij: 'Ik geloof dat we deze zaak beter op de burcht kunnen bepraten. Ik zal het tournooi afgelasten en verwacht je straks bij me.' Dan wenkt hij een paar van zijn krijgers en beveelt: 'Breng het lichaam van de vermoorde naar de burcht! Je zult ervaren,' vervolgt hij, zich tot Wulfstan wendend, 'dat een Noorman weet, hoe zijn gasten te behandelen. Ook... ná hun dood!' Voor het eerst is Wulfstan zijn zelfverzekerdheid kwijt. Haastig wenkt hij Erics krijgers terug. 'Dank, koning!' zegt hij op een toon, die de Noorman nog niet van hem gehoord heeft. 'Maar... laat mijn arme makker naar onze tent vervoeren, dat heb ik liever... Wij hebben zo onze eigen gebruiken, begrijp je?' Eric haalt de schouders op: 'Nee, eerlijk gezegd niet. Ik verzeker je, dat je mijn burcht kunt beschouwen als de jouwe en je kunt alles net zo regelen als je zelf wilt!' Wulfstans verwarring wordt nog groter. 'Heel vriendelijk, koning,' mompelt hij. 'Maar toch...' Dan wendt hij zich plotseling af, wenkt Balor en Torge en beveelt hen het lichaam van Svegdir naar hun tent te dragen. Zonder een groet verwijdert hij zich haastig met zijn makkers. Peinzend staart Eric hem na. Opeens schiet hem te binnen, dat Wulfstan ook daarnet blijkbaar heeft willen voorkomen, dat hij te dicht bij het lichaam van Svegdir zou komen... 'Waarom?' mompelt hij verbaasd. 'Waarom mag het lichaam van Svegdir niet naar de burcht? Wat wil Wulfstan verbergen?'

Nadat de Denen met hun dode makker uit het gezicht verdwenen zijn, wenkt de Noorman een van zijn krijgsknechten. 'Neem zo veel mannen mee, als je denkt nodig te hebben,' beveelt hij, 'en doorzoek het bos tot aan de omheining. Het is niet uitgesloten, dat de moordenaar zich in de buurt verborgen houdt en zijn kans afwacht om ongezien weg te komen!' Dan wendt hij zich tot Erwin, die al de tijd onrustig heeft staan schuifelen. 'Ik geloof niet, dat wij hier verder iets kunnen doen. Ik ga naar de burcht terug voor de bespreking met Wulfstan. Gaan jullie mee?' vraagt Eric. 'Eh ja... ja, wij komen... ik wilde... eigenlijk Knud wat laten – eh – zien...,' hakkelt Erwin. Het vreemde gedrag van de jongen verwondert Eric en hij neemt zijn zoon even argwanend op. Dan laat hij de knapen met een kort 'tot straks dan' alleen. 'Wat wil je mij laten zien?' vraagt Knud nieuwsgierig, zodra Eric weg is. 'Oh... eh... het is ook eigenlijk niets bijzonders,' antwoordt Erwin een beetje ongeduldig. Er valt een korte stilte. 'Jammer dat de wedkamp afgelast is,' probeert Knud nog eens maar hij krijgt slechts een afwezig 'ja' ten antwoord. Erwin verzet geen voet en blijft de ander een beetje wrevelig aankijken. Tenslotte haalt Knud de schouders op. Hij begrijpt niet, wat de ander bezielt. 'Nou... dan ga ik ook maar,' kondigt hij aan. Erwin maakt geen enkel gebaar om hem tegen te houden of met hem mee te gaan. 'Ja, tot ziens,' zegt hij afwezig. Nauwelijks is Knud uit het gezicht verdwenen of als bij toverslag verandert zijn houding. Haastig doet hij een paar passen en raapt het stukje geitenvacht op, dat Wulfstan uit de hand van de vermoorde Svegdir gepeuterd heeft en later driftig heeft weggeworpen. 'Eindelijk!' zucht Erwin. 'Ik dacht, dat ze nooit zouden weggaan.' Zorgvuldig bergt hij het in elkaar gefrommelde stukje bont onder zijn kleding. 'Dit zal me bij Axe brengen!' mompelt hij, in zichzelf. 'Hiermee zal Wolf hem zeker vinden, waar hij ook heen is.'

In de grote hal van de burcht wacht Eric op de komst van Wulfstan de Deen en bespreekt met Winonah en Pum Pum het gebeurde van die ochtend. 'Mij vinden Deen slechte man en nog slechter schutter,' mompelt Pum Pum, 'en zijn veel vreemd dat niemand jong boogschutter kennen.' 'Zou er nu werkelijk niet iemand te vinden zijn, die ons iets meer over hem kan vertellen?' zegt Winonah. 'We zullen het gauw genoeg weten,' antwoordt de Noorman. 'Ik heb bekend laten maken, dat iedereen, die iets van hem weet, een beloning krijgt... maar tot dusver is er niemand gekomen, en wat zijn schuld betreft, dáár ben ik nog helemaal niet van overtuigd! Wel wijst de pijl hem als de dader aan, maar het stuk geitenvel, dat wij in de hand van Svegdir gevonden hebben, zou hem vrijpleiten!' 'Maar dan zou er nog een andere schutter in het spel moeten zijn,' roept Winonah uit en nadenkend laat zij er op volgen: 'Is Thjolf al terug?' Eric schudt het hoofd. 'Ik begrijp niet wat hij hiermee te maken zou kunnen hebben,' verzucht hij. 'Goed, het is een driftkop, maar om iemand van achter neer te schieten, nee, daartoe acht ik hem niet in staat!' Geen van drieën bemerken, dat de Deense aanvoerder binnentreedt. 'Maar toch is Thjolf het bos ingegaan!' merkt Eric op, terwijl Wulfstan naderbij komt. 'Wat moest hij daar?' 'Hebben je mannen de moordenaar nog niet te pakken, koning?' valt de Deen hem in de rede. 'Zo'n knaap kan toch niet ver weg zijn.' Hij heeft niet de minste belangstelling voor de rol die Thjolf gespeeld zou kunnen hebben. Terwijl Eric de Deen uiteen zet, welke maatregelen hij genomen heeft, treden twee krijgers binnen. Winonah wenkt hen naderbij te komen. Fluisterend buigt een van hen zich tot haar over en als hij uitgesproken is, valt Winonah haar gemaal in de rede. 'Hier is iemand, die Axe kent!' roept zij uit.

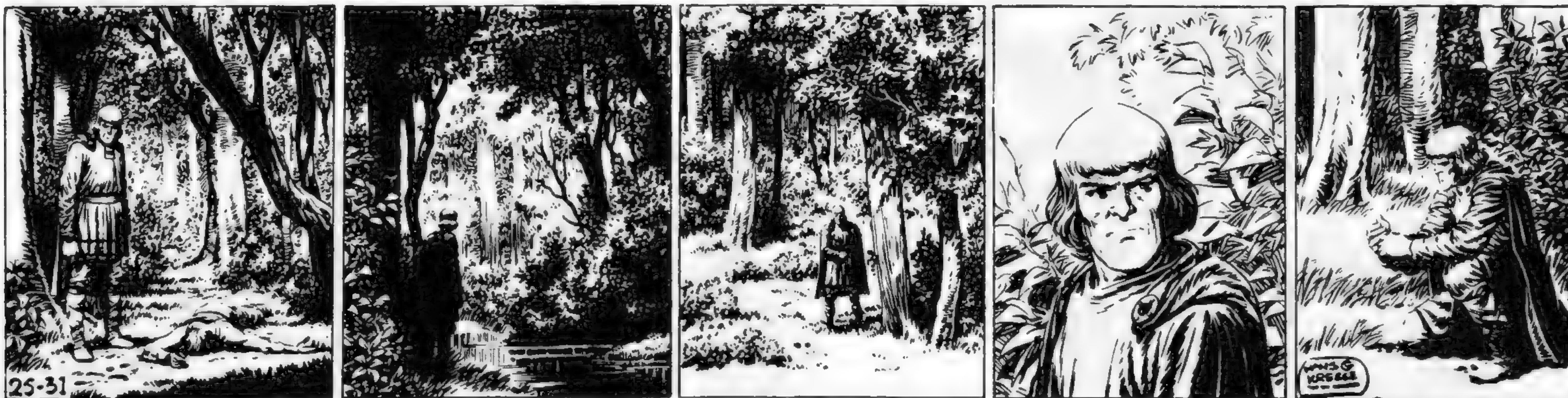

De man die aarzelend naar voren treedt, is een van de boden, die Eric enkele weken geleden heeft uitgezonden om de Noorse boogschutters en Yarls uit te nodigen voor de wedkamp. 'In de buurt van Tyrfing werd ik aangevallen door een beer,' begint hij hakkelend. 'Twee jagers hebben mij het leven gered; zij doodden het dier met hun pijlen. Een van hen was de onbekende boogschutter van vanochtend.' 'En de andere?' valt Wulfstan plotseling uit. 'Vertel op man!' De bode kijkt schichtig naar het felle gelaat van de Deen. 'De andere?' herhaalt hij vragend. 'De jongen noemde hem vader Sverre, maar hij...' 'Vader?' valt Wulfstan hem in de rede. 'Het was dus een oudere man?' De Deen is plotseling een en al belangstelling, maar de bode weet weinig meer te vertellen, dan dat het tweetal de omgeving daar goed scheen te kennen en er vermoedelijk wel thuis hoorde. Onmiddellijk roept de Noorman een van zijn aanvoerders en geeft hem opdracht met een grote troep krijgers naar het noorden te rijden en alle wegen af te zetten. Dan treedt Wulfstan opnieuw naar voren. 'Vergun ons, koning, ons bij je krijgers aan te sluiten, zodat wij zelf kunnen deelnemen aan de jacht op de moordenaar van onze kameraad,' verzoekt hij. Eric staat op het punt zijn toestemming te geven, als hij plotseling vraagt: 'En het lichaam van Svegdir? Wat wil je, dat daarmee gebeurt?' Een ogenblik aarzelt Wulfstan; dan antwoordt hij haastig: 'Wij zullen Svegdir meenemen en hem ergens langs de kust aan de golven toevertrouwen! Zo is 't gebruik bij ons.' De Noorman kan niet anders dan het verzoek van de Deen inwilligen. Peinzend staart Eric hem na, en plotseling komt er een vreemde onrust over hem. Er is iets, dat hij over het hoofd gezien heeft... maar wát? 'Vreemd, die plotselinge belangstelling van Wulfstan voor die twee boogschutters,' merkt Winonah achter hem op. Maar de Noorman schijnt haar opmerking niet gehoord te hebben. Plotseling wendt hij zich om. 'Nu wéét ik het!' roept hij uit. 'Dat stukje geitenvel! Als ik Wolf daarvan de lucht geef, kan hij ons op het spoor van Axe brengen.' En op hetzelfde ogenblik sluipt Erwin behoedzaam door de stallen naar de paardenkraal, de zekerste weg om de burcht ongezien te verlaten. Hij heeft Wolf, die hem hijgend meetrekt, aan de lijn en onder zijn jachtbuis omklemt zijn hand het stukje geitenvacht...

'Wolf!' roept Eric luid, terwijl hij zich door de burcht haast. 'Wolf!' Maar het vrolijke geblaf, waarmee de hond hem anders tegemoet rent, blijft uit. Verwonderd vraagt de Noorman zich af, waar het dier kan zijn. Gewoonlijk wijkt Wolf niet van zijn zijde en alleen wanneer Erwin hem mee neemt of met hem speelt, laat de hond zijn meester wel eens in de steek. Misschien weet zijn zoon er meer van. Eric haast zich naar Erwins vertrek, maar Erwin is er niet. Van een bediende hoort de Noorman, dat de prins kort geleden bij de stallen gezien is, maar ook daar kan Eric geen spoor van zijn zoon ontdekken. Wolf is evenmin ergens te zien. 'Heb je Erwin soms ergens gezien?' vraagt hij aan een oude stalknecht. De man knikt bedachtzaam. 'Jawel, koning,' antwoordt hij langzaam. 'In de buurt van de paardenkraal. Nog geen uur geleden. Hij had de hond bij zich!' Peinzend gaat Eric verder. 'De paardenkraal?' herhaalt hij vragend in zichzelf. 'Wat moet die jongen met Wolf in de paardenkraal?' Maar natuurlijk! de paardenkraal! De enige manier om de burcht te verlaten. Dat kan maar één ding betekenen! Erwin is hem voor geweest! 'Maar waarom heeft hij mij dan niets gezegd, die rakker?' mompelt Eric. Fronsend haast hij zich naar buiten. Op 't zandpad staan de duidelijke sporen van Erwin en Wolf, die in de richting van het bos gaan! De jongen kan nog niet ver weg zijn, denkt Eric. Hij besluit zijn zoon te volgen. Het zal niet lang meer duren eer de duisternis valt en de gedachte aan Erwin, alleen in het donkere bos, waar zich mogelijk nog een moordenaar schuilhoudt, verontrust hem. Langzaam volgt de Noorman het spoor, dat in het gras nauwelijks meer te zien is. In het bos is het helemaal niet meer te volgen, maar Eric herinnert zich de plek, waar het drama zich die ochtend heeft afgespeeld en gaat op goed geluk verder. Na een paar honderd meter blijft hij ineens met een ruk staan. Voor de tweede maal die dag aanschouwt hij de gestalte van een man, die voorover op het mos ligt...

'Torge, de Deen!' roept Eric uit, als hij de bewegingloze gestalte herkent; de moordenaar heeft zich ditmaal de tijd gegund zijn pijl uit de wonde te trekken. Er is geen spoor van het wapen te bekennen. 'Wat deed die man hier alleen,' mompelt Eric, terwijl hij zorgvuldig de sporen in het zand onderzoekt. Hij moet de anderen in de steek gelaten hebben en te paard hier teruggekomen zijn. De afdrukken zijn duidelijk genoeg! Maar waarom? En waar is het paard? Dan buigt hij zich dieper over de zandige bodem en er trekt een rimpel tussen zijn ogen. Drie paar voetsporen? Wat deden ze hier? Deze hier moeten van Torge geweest zijn... maar die andere? Waren de moordenaars met hun tweeën of... waren ook de twee andere Denen hier... Ineens wordt zijn aandacht getrokken door nieuwe sporen. Hier moet iemand gevallen zijn, stelt hij vast, terwijl hij de verse afdruk in het zand onderzoekt, en zijn makker heeft hem weggesleept. Hij volgt het brede sleepspoor en op de plaats, waar het eindigt ziet hij opnieuw een duidelijke afdruk van paardenhoeven. Het kost de Noorman weinig moeite vast te stellen, wat er gebeurd is. Een van de mannen moet gewond geraakt zijn en is door de andere naar het paard gesleept en daar opgetild. Samen zijn zij weggereden en om mogelijke achtervolgers het spoor bijster te doen worden, heeft de ene het paard een eind weg door de beek, die daar vlak langs komt; gestuurd. Vandaar zijn de twee mannen verder het bos ingetrokken... Opnieuw slaat de angst Eric om het hart. Wat zal er gebeuren, wanneer die kerels het pad van zijn zoon kruisen? Ik moet hem vinden! Tot elke prijs moet ik hem vinden, mompelt Eric, terwijl hij peinzend naar het lichaam staart. Even aarzelt hij. Tenslotte is de vermoorde een van zijn gasten. Maar op dit ogenblik kan hij toch niets meer voor die man doen, terwijl zijn zoon... Opeens doet een ontdekking zijn gedachten afbreken. Het lijkt een driehoekig steentje, daar tussen het gras, maar als Eric het opraapt staart hij verbijsterd naar de stenen pijlpunt in zijn handen... Ook dit tweede slachtoffer is vermoord door een pijl met een stenen punt. En de enige, die dergelijke pijlen gebruikt, is Axe! Opnieuw leidt het spoor naar de jonge boogschutter.

De ontdekking van de stenen pijlpunt maakt een einde aan Erics aarzeling. Na een laatste blik op de roerloze gestalte, wendt hij zich af en volgt het spoor van zijn zoon. Duidelijk zijn de voetafdrukken en de hondensporen op het smalle, zanderige bospad te zien. De stilte om hem heen heeft iets beklemmends en met iedere schrede voelt Eric zijn onrust toenemen. Het kan niet anders of Erwin volgt het spoor van Axe en ergens moet er verband tussen de jonge boogschutter en deze tweede, afschuwelijke moord bestaan. Wel heeft Erwin Wolf bij zich, maar wat vermag hij tegen twee desperate kerels. Dan staat de Noorman opeens verrast stil. Hij heeft het paardenspoor teruggevonden, dat nu samenvalt met dat van Erwin en Wolf. ‘Natuurlijk,’ mompelt Eric, in zichzelf, ‘zij konden niet vlug genoeg vooruit komen door het bos en hebben opnieuw het enige bruikbare pad in de omgeving opgezocht en zij zullen Erwins spoor zien!’ flitst het door zijn hoofd. Deze gedachte drijft hem rusteloos voort; zo komt het, dat hij de afwezigheid van het paardenspoor pas opmerkt, als hij het punt, waar de mannen het bospad verlaten moeten hebben, reeds voorbij is. De beek, die zich in grillige bochten door het bos slingert, stroomt hier vlak bij het pad. Hij loopt een eind terug en wanneer hij het paardenspoor opnieuw gevonden heeft, ziet hij zijn vermoeden bevestigd. Het spoor leidt recht naar de beek waar het in het water verdwijnt. Eric staat op het punt naar het bospad terug te keren om het spoor van Erwin weer op te nemen, als hij aan de overkant van de beek een beweging tussen de struiken ziet. Behoezaam sluipt hij langs de oever, maar duikt dan haastig weg. Aan de overkant op nog geen honderd pas afstand staat een paard rustig te drinken – het paard, dat hij enkele uren geleden zelf aan Torge heeft gegeven. Het paard, waarmee de moordenaars gevlucht zijn!

Besluiteloos staart Eric een ogenblik naar de overkant, waar het paard, dat nog niets van zijn aanwezigheid gemerkt heeft, zich rustig te goed staat te doen aan het heldere water. 'Maar dan kunnen die kerels ook niet ver weg zijn,' mompelt de Noorman in zichzelf. Afgaand op de sporen bij het lichaam van Torge is er slechts één ruiter, die een gewonde op zijn paard vervoerd heeft, maar de kans is niet uitgesloten, dat de man hier een ontmoeting met anderen heeft. Een ding stelt hem gerust: als de moordenaars zich inderdaad hier ergens in de buurt ophouden, loopt Erwin voor het ogenblik geen gevaar; waar de paardensporen van het bospad afweken, liep dat van de jongen en de hond verder. De ruiter heeft hem in ieder geval niet ingehaald. De Noorman aarzelt niet langer. Hij werpt zijn mantel af en steekt behoedzaam de beek over.

Zachtjes rimpelt het water om zijn benen; de Noorman vermijdt ieder gerucht. Wanneer het paard schrikt zal ook de berijder gewaarschuwd zijn. Terwijl Eric aan de overkant op de oever stapt, beseft hij plotseling, dat hij ongewapend is. Hij heeft de burcht zo overijld verlaten, dat hij noch zwaard noch boog heeft meegenomen en de korte dolk aan zijn gordel is nu niet het meest geschikte wapen om zich een stel moordenaars van het lijf te houden. Vertrouwend op zijn goed geluk, stapt Eric verder. Het paard heeft blijkbaar genoeg gedronken en stapt nu rustig heen en weer. Het dier heeft hem nog niet opgemerkt. Dan verstart de Noorman plotseling. Iets verderop ontwaart hij, half boven de struiken, de schouders en het hoofd van een man, die in een vreemde houding tegen een boom leunt. Met een schok herkent Eric Thjolf!!!

Haastig treedt Eric op de oude krijger toe. Als Thjolf de Noorman zo plotseling uit de struiken ziet treden, zakt zijn mond open van verbazing. 'Koning! Jij hier?' roept hij uit, terwijl hij Eric aanstaart, alsof hij een geest voor zich zag. 'Hetzelfde zou ik jou kunnen vragen, Thjolf!' zegt de Noorman. 'Wat heeft dit alles te betekenen? Wat voer jij hier uit?' Dan pas ziet hij het haastig aangelegde verband op Thjolfs schouder. 'Je bent gewond? Wat is er gebeurd?' Eerst wat hakkelend, maar allengs vlotter, vertelt Thjolf wat hem overkomen is. Hij begint met de zonderlinge vogelroep op de feestweide, tijdens de rust en verhaalt hoe hij Axe zag verdwijnen, gevolgd door de Denen. 'Jij hield Wulfstan staande, koning, maar een van zijn kameraden volgde de jonge boogschutter het bos in. Ik wilde wel eens weten wat al die geheimzinnigheid te betekenen had en daarom ging ik er achter aan. In het bos vind ik de Deen, vermoord door een pijl in de rug! Toen ik bij hem neerknielde fluisterde hij nog: "Hij... is... het!" Het waren zijn laatste woorden!' 'Hij is het...' herhaalt Eric peinzend. 'Wat kan-ie daarmee bedoeld hebben? Zou hij zijn moordenaar herkend hebben?' 'Eerst dacht ik aan die jonge boogschutter,' vervolgt Thjolf zijn verhaal, 'maar er was niemand te zien. Ik heb uren lang het bos afgezocht.' 'En hoe kom je dan hier?' onderbreekt de Noorman hem. Grommend haalt Thjolf de schouders op. 'Ik weet niet, wie me dit geleverd heeft,' snauwt hij boos. 'Maar als ik hem vind, zal hij er van lusten! Ik was op de terugweg naar de burcht, toen ik plotseling werd aangevallen. Het was een van die Denen. Misschien dacht hij wel dat IK zijn makker had vermoord; in ieder geval, voordat ik mijn boog kon grijpen, schoot HIJ en ik verloor het bewustzijn! Maar ik krijg hem nog wel, de schurk!' Eric schudt het hoofd. 'Ook HIJ werd vermoord,' vertelt hij Thjolf en hij vervolgt: 'Maar nu weet ik nóg niet hoe je hier gekomen bent!' 'Ik wilde, dat ik het zélf wist!' barst de oude krijger uit. 'Ik kwam hier bij, doordat er water in mijn gezicht plensde. Toen ik mijn ogen opsloeg zag ik iemand te paard wegrijden...' 'Wie? Wie was het?' onderbreekt Eric hem ongeduldig. Thjolf haalt de schouders op. 'Weet ik het? Ik kon zijn gezicht niet zien. Het leek me een oude man met een kaal hoofd en hij was gekleed in geitenvellen of zoiets...'

'Een man in geitenvellen?' herhaalt Eric verbaasd. 'Maar dan moet hij hier ergens in de buurt zijn! Het paard stond daarnet aan de beek te drinken. Hoe is het: denk je, dat je kunt lopen? Anders ga ik alleen.' Maar Thjolf staat reeds op, terwijl hij een pijnlijk gekreun laat horen. 'Komt niks van in!' gromt hij. 'Ik wil die kerel óók even spreken! Waarom heeft hij mij zo'n eind weggesleept? Hoewel...' laat hij er peinzend op volgen. 'Hij had toch blijkbaar geen kwaad in de zin, anders had hij mijn wond niet verzorgd!' 'Maar toch is de kans groot, dat hij de moordenaar kent; in ieder geval weet hij waarschijnlijk een heleboel méér!' veronderstelt Eric en terwijl de oude krijger naast hem voortstrompelt, vertelt hij Thjolf wat zich tijdens diens afwezigheid heeft afgespeeld, en hij besluit zijn verhaal met het vinden van de stenen pijlpunt. 'Zo zie je, dat er verband moet bestaan tussen de jonge boogschutter en deze twee moorden. Maar tot nu toe is alles even raadselachtig...' merkt hij peinzend op, terwijl hij de zachte mosbodem afspeurt. Plotseling stoot Thjolf hem aan. 'Daar! Daar staat het paard!' Het dier blijft rustig staan, als de twee mannen naderen. Eric klopt het op de slanke hals. 'Als het kon praten,' merkt hij op tot Thjolf die ijverig rondspeurt. 'Kon het ons misschien heel wat vertellen!' Dan richt hij zijn aandacht op de sporen, die verder het bos inleiden. Maar hoe de twee mannen ook zoeken, de sporen schijnen in kringetjes rond te lopen. De ruiter lijkt in rook opgegaan... onvindbaar...

Tenslotte moeten Eric en Thjolf het zoeken staken. Opnieuw bekruipt Eric de gedachte aan zijn zoon. Zolang zij de moordenaar niet gevonden hebben verkeert Erwin in gevaar. 'Ben je in staat naar de burcht terug te rijden?' vraagt hij Thjolf. De grijze reus knikt heftig. 'Om die vieze sluipschutters te pakken te krijgen, ben ik tot álles in staat!' gromt hij, terwijl hij moeilijk op het paard klimt. 'Ik zou je graag meenemen,' zegt Eric, 'maar er moet een boodschap naar de burcht. Zeg ze een ijlbode naar het noorden te zenden om Wulfstan mee te delen dat de moordenaar van zijn makkers zich hier in de omgeving ophoudt.' 'Ik zal ervoor zorgen,' belooft de oude krijger. Zij steken opnieuw de beek over, omdat Eric het spoor van zijn zoon wil opnemen. De Noorman heeft Thjolfs boog en pijlkoker gekregen. Het is niet waarschijnlijk dat de oude op weg naar de burcht de moordenaars zal tegenkomen, terwijl Eric nog voor vele verrassingen kan komen te staan. Het kost de Noorman weinig moeite op het bospad het spoor van Erwin en Wolf terug te vinden. 'Hier scheiden onze wegen zich,' zegt hij tot Thjolf. 'Rijdt zo hard je kunt en zorg er voor, dat de bode naar het noorden onmiddellijk vertrekt.' Nog even kijkt hij de oude krijger na; dan volgt hij het spoor van zijn zoon. Steeds dichter wordt het bos. Hoge varens woekeren over het smalle pad en maken het hem soms moeilijk de voetafdrukken terug te vinden. Nu de opwinding over het onverwachte weerzien met Thjolf verdwenen is, maakt hij zich meer nog dan tevoren ongerust over het lot van Erwin. De beklemmende stilte van het bos begint op zijn zenuwen te werken en hij schrikt hevig als hij op nog geen paar pas afstand een vreemd geritsel tussen de struiken hoort.

Met een enkele beweging ligt Thjolfs zware boog in Erics hand. Op hetzelfde ogenblik hoort de Noorman een schelle jongensstem: 'Wie daar? Geen stap verder of ik schiet!' Met een zucht van opluchting laat Eric zijn boog zakken en terwijl Wolf hem luid blaffend begroet, staart hij in het verbijsterde gezicht van zijn zoon, die langzaam ook zijn boog laat zakken. 'Fadir!' roept de knaap verbaasd. Met één oogopslag heeft Eric de situatie overzien. Erwin staat op een kleine open plek onder een enorme, eeuwenoude knoestige eik die als een heerser van het woud boven alles uitsteekt. 'Een prachtige plek voor een afspraak,' flitst het door Erics hoofd. 'Zou de jongen alleen zijn?' Argwanend treedt hij naderbij, terwijl hij opmerkt: 'Zo, heb je je vriend al gevonden?' Erwin raakt in zichtbare verlegenheid. 'Ja... eh... nee,' hakkelt hij. 'Ik wilde...' 'Ja... dat begrijp ik,' valt Eric hem kort in de rede. 'Je wilde die Axe opzoeken en om de een of andere reden vond je het beter, mij daar niets van te zeggen en er stilletjes vandoor te gaan! Maar wat doe je hier dan? Heb je de jongen gevonden?' Onzeker schuift Erwin van het ene been op het andere. 'Ik... eh... nee, nog niet. Maar Wolf bleef hier staan, en... eh...' Het is duidelijk, dat Erwin iets verbergen wil. 'Laat ons dan samen verder zoeken,' probeert hij. 'Je hebt dat stuk geitenvel toch? Ik zal Wolf opnieuw de lucht ervan geven!' Erwins verwarring neemt toe. 'Dat is... eh... dat heb ik... eh... weggegooid onderweg,' hakkelt hij. De Noorman begrijpt, dat hij op deze manier niet verder komt. 'Kom mee,' beveelt hij kort. 'Op de burcht praten wij verder, jongmens!' Nauwelijks heeft Eric zich omgewend en een paar passen gedaan, of hij heeft plotseling zo sterk het gevoel, dat hij bespied wordt, dat hij met een ruk blijft staan en argwanend over zijn schouder kijkt. Speurend dwaalt zijn blik door het kreupelhout en de verschrikte uitdrukking, die even in Erwins ogen verschijnt ontgaat hem...

Gespannen slaat Erwin zijn vader gade. Hij maakte een vreemde, schichtige indruk en gedraagt zich alsof hij het liefst zou willen weglopen. Eric ziet echter nergens iets verdachts en bovendien staat Wolf vriendelijk te kwispelen, wat niet het geval zou zijn, als er gevaar dreigde. 'Kom mee,' beveelt Eric, maar het wonderlijke gedrag van zijn zoon ziende, voegt hij er scherp aan toe: 'Wat is er? Wat heb je? Jij hebt iets gezien!' 'Eh... nee, Fadir,' stamelt Erwin haastig. 'Vond je het niet nodig mij je plan mee te delen?' zegt Erwin streng, terwijl hij zijn mantel opzoekt en met de jongen op de terugweg gaat. 'Het kon je zeker niets schelen, dat wij over je in angst zouden zitten met al die moordenaars in het bos! Je was nauwelijks weg, of we vonden het lijk van de tweede Deen Torge!' 'Wát!?' onderbreekt Erwin hem verschrikt. 'Torge? Vermoord?' Er trekt een diepe rimpel tussen zijn ogen en hij luistert nauwelijks als zijn vader verdergaat: 'Ja, en ondertussen trek jij er stiekum tussen uit met aanwijzingen die je mij had moeten geven.' Eric voelt, dat zijn woorden langs de jongen afglijden en hij neemt zich voor hem thuis eens flink onder handen te nemen. Zodra Eric en Erwin het binnenplein betreden, ziet de Noorman Thjolf haastig op zich toekomen, gevolgd door een krijger aan wie men duidelijk kan zien dat hij een snelle rit achter de rug heeft. 'Koning!' stoot Thjolf uit, terwijl zijn blik even langs Erwin glijdt. 'De Denen! Ze zijn er nog niet!' Inmiddels is ook de krijger naderbij gekomen. 'Heb je hen dan niet gesproken?' vraagt Eric de man kort. 'Jazeker, en ze keerden meteen om; ik heb het zelf gezien,' is het antwoord. 'Maar ZIJ zijn hier niet! JIJ wel! Hoe kan dat dan?' bijt de Noorman de bode toe. 'Zij vroegen mij de aanvoerder van je mannen je boodschap ook te brengen, daarom ben ik doorgereden, koning!' stamelt de krijger. 'Maar heb je ze dan later nergens gezien?' barst Thjolf uit. 'Je bent al een half uur terug en ze zijn er nog steeds niet.' 'Dan moet er iets met hen gebeurd zijn!' roept Eric uit en een verschrikkelijke gedachte flitst door zijn hoofd. Zou de onbekende moordenaar opnieuw hebben toegeslagen?

'Zadel onmiddellijk de paarden!' beveelt Eric. 'De Denen moeten tot elke prijs gevonden worden!' En zich tot Thjolf wendend: 'Ga je mee?' Maar Thjolf beent al met lange passen weg. 'Eerst even voor wapens zorgen,' gromt hij. Eric haast zich naar de stallen en er is nauwelijks een kwartier verstreken als zij over de valbrug daveren. Blaffend rent Wolf er achter aan. In een grote stofwolk verdwijnt hij met koning Eric en zijn beide metgezellen langs de heirbaan naar het noorden. Verwezen staart Erwin hen na. In de verwarring van het ogenblik heeft niemand meer op hem gelet. Niemand heeft ook gezien, hoezeer het nieuws van de geheimzinnige verdwijning der beide Denen de knaap van zijn stuk heeft gebracht. Als de ruiters allang uit het gezicht verdwenen zijn, staat hij nog besluiteloos in de poort. Dan drentelt hij doelloos over het binnenplein. 'Hé, Erwin!' roept een der gezellen hem vanuit de smidse toe; de knaap kijkt niet eens op. Hoofdschuddend kijkt de oude wapenknecht hem na. Zonder zich aan iemand te storen, slentert de prins naar binnen. Verloren doolt hij door de gangen. Hij weet nauwelijks waar hij loopt en de groet van een dienaar blijft onbeantwoord. In gedachten laat hij zich in de grote hal, waar op dat ogenblik niemand aanwezig is, in een zetel vallen. Somber staart hij voor zich uit. 'Jonge meester niet goed voelen?' hoort hij plotseling een bezorgde stem vragen. Het is Pum Pum. Zwijgend schudt Erwin het hoofd. 'Mij heelmeester halen?' stelt de kleine man voor. Het is alsof zijn aanwezigheid nu pas tot Erwin doordringt. 'Nee, nee,' weert hij af, terwijl hij opspringt. 'Ik ben best! Heel best!' schreeuwt hij bijna en haastig maakt hij zich uit de voeten. Met drie treden tegelijk springt hij de brede trap op en holt de lange gang door. Buiten adem bereikt hij het vertrek van koningin Winonah. Met een ruk schuift hij het gordijn opzij en roept hijgend: 'Moeder, help mij!'

'Erwin, jongen!' roept Winonah geschrokken. 'Wat is er?' Zij geeft haar dienares een teken zich te verwijderen en wendt zich dan met een bezorgde blik naar Erwin, die zich met een diepe zucht in een der zetels heeft laten vallen. 'Natuurlijk wil ik je helpen, Erwin,' zegt zij. 'Maar vertel me eerst eens wat er met je is.' 'Met mij niets! Het gaat om Axe!' barst Erwin uit en in een adem gaat hij verder: 'Fadir denkt, dat Axe die Deen vermoord heeft, vanwege die pijl, maar het is niet waar! Axe is een veel te aardige jongen! Ik weet, dat hij het niet gedaan heeft. Integendeel, zij hebben het op zijn leven gemunt!' Bij de laatste woorden slaat Erwins stem over van opwinding. Winonah valt hem sussend in de rede: 'Maar jongen, als Axe het niet gedaan heeft, of als hij heeft gehandeld uit zelfverdediging, dan zal je vader de laatste zijn om hem te veroordelen. Trouwens, ik meen te weten dat hij lang niet overtuigd is van Axes schuld!' 'Maar... maar ik wéét wie het gedaan heeft! Ik weet wie Svegdir vermoord heeft!' stoot Erwin uit. Winonah schrikt. 'Als je het weet, is het je plicht 't je vader te zeggen,' zegt zij ernstig. 'Weet je wel, dat er opnieuw een moord gepleegd is?' vervolgt zij, terwijl de uitdrukking in Erwins ogen haar hart ineen doet krimpen. 'Wie weet wat er gebeurt als je nog langer blijft zwijgen.' 'Dat is het juist!' roept Erwin wanhopig uit. 'Ik heb beloofd te zullen zwijgen. Axes leven wordt bedreigd. Maar er zijn geen bewijzen. Daarom kan ik Fadir nog niets zeggen! Maar nu... die tweede moord...' Het gordijn wordt terzijde geschoven en Erics heelmeester komt binnen. Haastig treedt hij op Winonah toe. Erwin breekt verschrikt zijn woorden af als hij plotseling de lange gedaante in het zwarte kleed naast zich ziet staan. De heelmeester slaat nauwelijks acht op hem. Zijn donkere ogen waarin angst gloeit zijn strak op Winonah gericht en met een hese stem zegt hij gedempt: 'Die vermoorde Deen... is een Jomsviking...!'

'Een Jomsviking?' herhaalt Winonah verbaasd. 'Ik vrees, dat ik je niet begrijp.' Ook Erwin kijkt verbaasd. De heelmeester buigt zich naar hen over en fluistert: 'De Jomsvikings zijn de verschrikkelijkste wezens, die men zich denken kan! Zij vermoorden met 't zelfde gemak waarmee zij een maaltijd nuttigen! Zij zijn berucht van Frankenland tot diep in de steppen van het oosten!!!' Verschrikt wijkt Winonah terug, terwijl Erwin de vuisten balt, maar de heelmeester gaat verder: 'Het is een eh... een soort verbond van krijgers, zeggen ze... Niemand weet er het ware van, want alles wat ze doen, doen ze in 't geheim. Duivels in mensengedaante zijn het! Wreed en genadeloos; zij kennen de bloedwraak en daarbij ontzien ze zelfs hun eigen verwanten niet! Waar zij komen verspreiden zij dood en verderf! Ha! Daarom mocht niemand bij het lijk van die zogenaamde Deen komen! De anderen waren bang, dat men hun geheim zou ontdekken! Want...' Hij maakt een bezwerend gebaar. 'Ik verzeker u: ook die andere Denen behoren tot de Joms! Met welke duistere bedoelingen zijn zij hier gekomen?'

Eric en Thjolf zijn inmiddels op een troep ruiters gestuit. Het zijn Erics krijgsknechten en de Noorman vraagt zich verbaasd af, waarom zij niet doorrijden als de aanvoerder hem wenkt. 'Er is iets vreemds, koning!' meldt hij. 'Wij hebben het spoor der beide Deense boogschutters die – even als wij – op je verzoek terugkeerden, tot hier kunnen volgen. Maar je kunt je er zelf van overtuigen dat zij hier het bos zijn ingereden! Omdat je zei dat de moordenaar hier nog in de buurt rondzwerft, stonden wij de beraadslagen, wat te doen. Misschien zijn je gasten langs een omweg naar de burcht teruggegaan!' Eric schudt het hoofd. 'Nee,' zegt hij kort. 'Ik vrees dat er weer iets gebeurd is! Houdt tien man hier! De rest kan naar de burcht terugkeren. Wij zullen in ploegjes van twee het woud in alle richtingen doorzoeken! Ik zelf ga met Thjolf mee. De Denen móéten gevonden worden!'

'Wat kan die kerels bewogen hebben, ineens de heirbaan te verlaten? Ik voor mij vertrouw het zaakje niet!' gromt Thjolf, terwijl hij met Eric steeds dieper het bos indringt. De Noorman haalt zijn schouders op. 'De enige manier om dat te weten te komen, is hen te vinden,' antwoordt hij. Met de boog klaar tot schieten baant hij zich een weg door de struiken, op de voet gevolgd door Wolf. Beklemmend hangt de stilte van het bos om hen heen. Af en toe doet een flauw zuchtje de bladeren even ritselen en zó gespannen is de aandacht van de beide mannen, dat zij bij de minste beweging onmiddellijk scherp om zich heen turen. 'Als we maar een spoor vonden!' merkt Thjolf somber op. 'Dit zoeken in het wilde weg is niets waard.' De woorden zijn nauwelijks uit zijn mond, als Wolf zacht begint te grommen. Snuffelend steekt het dier zijn neus in de lucht. 'Ssst!' fluistert de Noorman, voordat Thjolf zijn zware stem kan laten horen. 'Wolf heeft iets geroken!' Samen volgen ze de hond, die grommend door het struikgewas breekt en dan plotseling zachtjes jankend blijft staan. 'Daar,' fluistert Eric hees. 'DAAR LIGT IEMAND.' Half onder een struik uit, steken de benen van een man. 'Voorzichtig,' gromt de oude krijger. 'Dan kunnen we hem vanachter besluipen!' Maar Eric schudt het hoofd. Aan de vreemde, onnatuurlijke houding der benen heeft hij reeds gezien, dat zij voor déze man niet meer op hun hoede behoeven te zijn. Vóór zij er op af kunnen gaan, begint Wolf hard te blaffen. Tegelijkertijd ontstaat een heftige beweging in de struiken en een gestalte duikt uit het gebladerte op. 'Wolf! Pák hem!' schreeuwt de Noorman. Grommend schiet de hond op de in geitenvellen gehulde gedaante af, die strompelend een goed heenkomen tracht te zoeken...

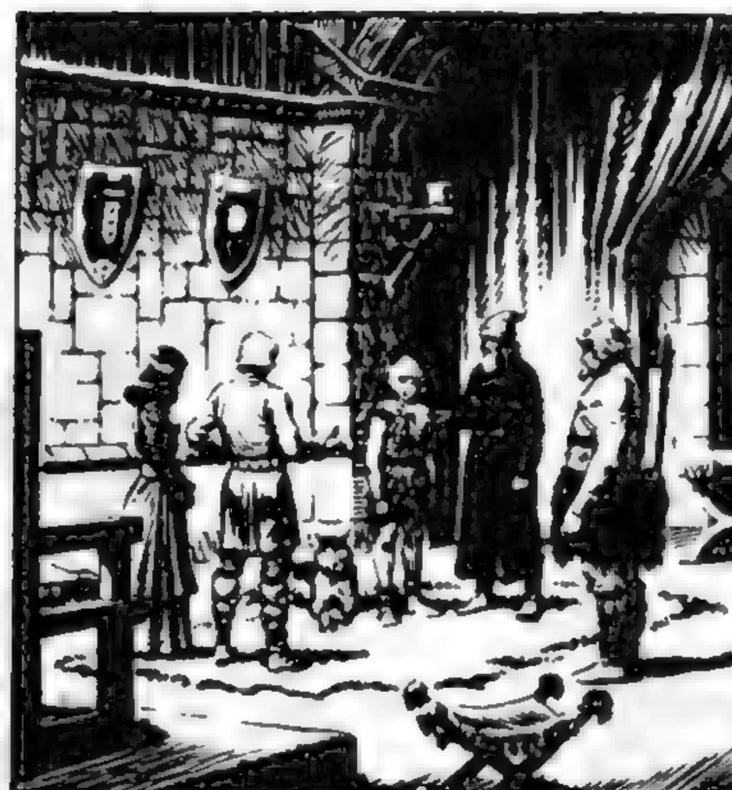

Eric stormt achter de hond aan, maar hij hoeft niet ver te lopen, want even verder staart hij in het verschrikte gezicht van Axe, de jonge boogschutter, die hijgend tegen een boom leunt en angstig van Wolf naar de Noorman gluurt. 'Laat je boog vallen,' beveelt Eric. 'En je pijlkoker! En beweeg je niet!' Tegelijkertijd valt hem het vreemde gedrag van Wolf op. Wel houdt de hond de jongen nauwlettend in de gaten, maar hij heeft hem niet zoals hij ánders bij vluchtelingen pleegt te doen omver gegooid en hij gromt ook niet. 'Hij moet de jongen kennen!' flitst het door Erics hoofd. Terwijl hij op hem toeloopt vraagt hij hardop: 'Wat doe je hier?' Axe, die met een onwillig gebaar boog en pijlkoker voor zich op de grond heeft laten vallen, haalt zwijgend de schouders op. Nu pas ziet de Noorman, dat de jongen aan het been gewond is. 'Zo, dáárom kon je dus niet vluchten,' merkt hij streng op. 'Hoe is dat gekomen? Wie is die man daar onder de struiken? Heb je met hem gevochten?' Axes ogen hebben een stuurse uitdrukking gekregen en weer haalt hij de schouders op. 'Ah, je wilt niet spreken?' vraagt Eric geërgerd. 'Kom maar op, vriendje!' Hij grijpt de knaap stevig beet en neemt hem mee naar de plek, waar hij Thjolf heeft achtergelaten. Bij hun nadering kijkt de oude krijger op van het lichaam, dat hij onder de struik heeft uitgetrokken en roept Eric toe: 'Het is weer een van de Denen, koning! Balor! Hij is zwaar gewond, maar ik voel zijn hart nog!' Plotseling is de Noorman zijn woede niet meer meester. Hij schudt de jonge boogschutter heen en weer en bijt hem toe: 'Nú is het welletjes geweest! Spreken zul je! Ik wil...' Ineens breekt hij zijn woorden af. Het geitenvel, dat de jongen om heeft, is onder zijn forse greep weggeschoven en ontzet staart de Noorman naar het vreemde teken dat onder Axes linkerschouder zichtbaar is geworden. 'Het teken der Joms!' fluistert hij en als door een adder gebeten trekt hij zijn hand terug...

'Zóó, dus jij bent een Jomsviking,' mompelt Eric, als hij van zijn verbazing, om niet te zeggen schrik, bekomen is. Hij staart de jongen strak aan, maar deze slaat de ogen niet neer. 'Wat spook je hier uit?' bijt de Noorman hem toe. 'Zijn er nog meer van jouw soort in de buurt?' De knaap haalt niet begrijpend de schouders op. 'Wacht maar. Wij krijgen je wel op de burcht aan 't praten,' zegt Eric korzelig. 'Je bent trouwens gewond ook.' 'Och, een beetje,' mompelt Axe met een blik op zijn been, waarlangs een dun straaltje bloed sijpelt. 'Hier, neem de jongen van mij over,' beveelt Eric Thjolf, 'en zorg ervoor dat hij er niet vandoor gaat.' 'Reken maar!' verzekert de oude krijger grimmig. Inmiddels buigt Eric zich over de gewonde Balor. 'Deze man moet zo spoedig mogelijk naar de burcht vervoerd worden,' beveelt de Noorman zijn krijgers. 'Maar voorzichtig, hij is zwaar gewond.' 'Wij gaan vooruit om de heelmeester te waarschuwen.' Zodra zij op de burcht aankomen snelt Winonah hem tegemoet. 'Eric,' begint zij; dan ziet zij de gevangene. 'Maar... dat is toch die jonge boogschutter?' vraagt zij verbaasd. 'Ja,' zegt Eric en bezorgd voegt hij er aan toe: 'Maar wat is er? Je ziet bleek.' 'Iets verschrikkelijks, Eric,' fluistert Winonah. 'Die Deen Torge, die vermoord werd... was een Jomsviking.' De Noorman kijkt verrast op, dan zegt hij: 'Wel, wel... en ik heb er hier nog een gevonden.' Hij wijst op Axe en wendt zich dan tot de heelmeester, die inmiddels naderbij gekomen is: 'Men brengt zo dadelijk een gewonde binnen. De Deen Balor, waarschijnlijk ook een Jomsviking! Doe voor hem wat je kunt!' Even later zijn ze alleen. Axe, die met gebogen hoofd voor Eric en Winonah staat, gluurt schichtig uit zijn ooghoeken naar de koningin. 'En nu raad ik je in je eigen belang aan alles te vertellen, wat je weet,' begint Eric streng. 'Bedenk dat het gevaarlijk voor je kan worden nog langer te zwijgen.' 'Ik heb niets gedaan,' mompelt de jonge boogschutter stug. 'Maar de koning beschuldigt je ook niet,' zegt Winonah vriendelijk. De jongen kijkt haar met een koppige uitdrukking op zijn gezicht aan. 'Ik weet niks! Ik zeg niks!'

'O nee? Dan krijgen we het er wel op een andere manier uit,' verbreekt Eric de stilte. 'Waarom ging je in de rust tijdens de wedkamp het bos in? Wat zocht je daar?' 'Je werd geroepen!' vult Thjolf ongeduldig aan. 'Iemand bootste de roep van een vogel na en onmiddellijk daarop zag ik je weglopen. Vertel op! Wie was het, die je riep?' Nors haalt Axe de schouders op. 'Ik heb geen vogel gehoord,' antwoordt hij met neergeslagen ogen. 'Ik mag toch zeker wel even het bos ingaan.' 'En toen? Wat gebeurde er in het bos?' dringt Eric aan. 'Niets,' probeert de jongen, maar dan verliest de Noorman zijn geduld. 'En hoe komt het dan, dat een stuk geitenvel in de vuist van de vermoorde Svegdir werd gevonden?' bijt hij Axe toe. Hulpeloos kijkt de jongen rond, aan alle kanten ziet hij slechts strakke onderzoekende blikken op zich gericht. 'Goed,' antwoordt hij met een diepe zucht. 'Die man viel mij aan en trachtte mijn buis af te rukken. Ineens viel hij...' 'Zomaar? Iemand schoot op hem. Wie?' valt Eric hem in de rede. 'Jij moet de moordenaar toch gezien hebben?' Opnieuw hult de knaap zich in een stug stilzwijgen, maar de Noorman laat hem niet met rust. 'Zo, en toen die man viel, heb je dus niet meer naar hem omgekeken en ben je rustig verder gewandeld!' valt hij snijdend uit. 'Vertel op jongen! Wat is er gebeurd? Waarom ben je niet onmiddellijk teruggekomen?' 'Ik, ik... eh,' hakkelt Axe, beduusd door Erics plotselinge uitval. 'Ik was zo geschrokken dat ik hard het bos ben ingerend!' 'En heb je toen NIEMAND gezien?' vraagt Eric ongelovig. De jongen werpt hem een schuwe blik toe. Zwijgend schudt hij het hoofd. Plotseling krijgt Eric een idee. Hij geeft een der bedienden fluisterend een bevel en wendt zich dan weer tot Axe. 'Je kunt beter de waarheid spreken, knaap!' zegt hij dreigend. 'Want je kunt er zeker van zijn...' 'Axe!' klinkt plotseling een verschrikte stem. Erwin, die door de bediende gehaald is, komt de hal binnen. 'Axe?' herhaalt hij verschrikt. 'Wat is er gebeurd? Waar is...?' Dan bijt hij zich plotseling op de lippen en in de beklemmende stilte die volgt komt Erics stem sarcastisch: 'Waar is... WIE?'

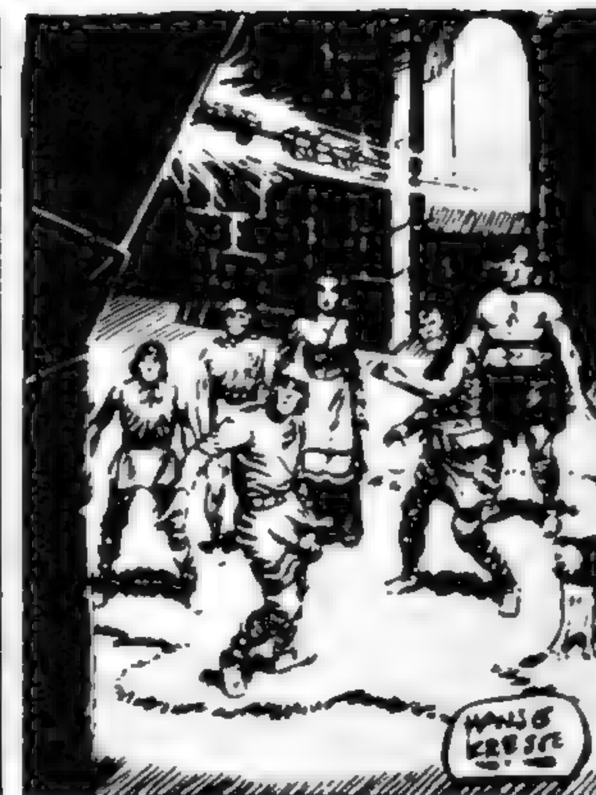

'Wel?' vraagt Eric, als Erwin verward van Axe naar zijn moeder staart zonder antwoord te geven. 'Je hebt mijn vraag toch wel gehoord? Of wil je het voorbeeld van je vriend volgen?' 'Ik... ik weet niet, wat je bedoelt, Fadir!' hakkelt Erwin. 'Aha, een soort van samenzwering dus!' valt de Noorman snijdend uit en zich tot Axe wendend gaat hij voort. 'Jij bent dus een Jomsviking! Nou, je schijnt hun slechte naam wel te willen ophouden! Er zullen maar weinig Jomsvikings zijn, die géén moord op hun geweten hebben!' Wezenloos kijkt de jonge boogschutter hem aan. Weer is het niet duidelijk of hij de woorden van de Noorman begrepen heeft. Maar Erwin schreeuwt plotseling driftig uit: 'Axe is geen moordenaar! Je mag hem niet van moord beschuldigen!' 'Ook niet als er tweemaal een pijl, zoals hij altijd gebruikt, bij het lijk wordt gevonden?' bijt Eric hem toe. 'En óók niet als hij wordt aangetroffen, terwijl hij met het lichaam van zijn derde slachtoffer rondzeult?' In één adem gaat hij door tot Axe: 'Of wil je soms beweren dat je daar óók niets van weet?' Als enig antwoord haalt de jongen de schouders op.

'Lieg niet!' dondert de Noorman, 'wáár heb je Balor ontmoet? Waarom heb je hem neergeschoten? Was hij alleen?' Radeloos kijkt Axe om zich heen. 'Fadir! Luister! Hij is onschuldig!' roept Erwin opnieuw. 'Zwijg!' beveelt Eric hem. 'Laat hem zelf antwoorden! Vertel op, wat is er met Torge gebeurd? Hoe komt het, dat we telkens jouw pijlen vonden?' 'Dat waren mijn pijlen niet,' valt Axe even uit, maar onmiddellijk vervalt hij opnieuw in zijn vorig zwijgen. Thjolf is naderbij gekomen en zonder zich te storen aan de woedende blik die Erwin hem toewerpt, merkt hij op: 'En Wulfstan, koning? Die is nog steeds niet gevonden! Als je het mij vraagt hebben die twee iets met elkaar te maken! Waarom was die anders, tijdens het tournooi zo vriendelijk tegen Axe, terwijl hij voor de prins geen goed woord over had?' En terwijl hij zich tot Axe wendt, bijt hij hem toe: 'Spreek op, jongen! Waar is Wulfstan! ?' 'Hier is Wulfstan!' klinkt een schorre stem en bij het brede gordijn voor de ingang, staat de Deense aanvoerder, gehavend, besmeurd, bebloed...

'Wulfstan!' roept Eric verschrikt. 'Wat is er gebeurd?' 'Vraag dat liever aan hém!' schreeuwt de Deen, terwijl hij dreigend op Axe afgaat. 'Maar doe 't vlug, want ik draai hem hier en nu de nek om!' 'Wulfstan!' roept Eric scherp. 'Beheers je! NIEMAND neemt hier het recht in eigen handen!' Maar de Deen is buiten zichzelf van woede. 'Me beheersen?' snauwt hij, 'terwijl hij daar nog geen paar uur geleden, ook mij van het leven trachtte te beroven? Drie van mijn kameraden heeft hij al helpen vermoorden. Een schurk is het! En die andere is nog veel erger!' 'Je liegt!' valt Axe plotseling fel uit. 'Wij zijn geen moordenaars!' Maar Eric schuift hem opzij en vraagt gespannen: 'Welke andere? Je hebt dus nog iemand gezien? Waar? Hoe zag hij er uit?' Een ogenblik staart Wulfstan voor zich uit. Er komt een uitdrukking in zijn ogen alsof hij een verschrikkelijk vizioen ziet. 'Hoe hij er uit ziet?' herhaalt hij schor. 'Als een duivel! Een oude duivel met een bruine kop en fladderende haren! Verschrikkelijk! Met zijn tweeën vielen zij ons aan, terwijl wij op weg naar de burcht waren, zoals je gezegd had. Voor ik iets kon doen, had die kerel mijn boogpees middendoor geschoten; Ik zag Balor neerstorten en ik vlucht-te... ik vluchtte voor die vreselijke pijlen, die overal tegelijk vandaan schenen te komen!' Krampachtig ballen zijn handen zich tot vuisten, en hees gaat hijverder: 'Steeds dieper dreef dat monster mij het bos in! Hij gunde mij geen rust... Hij speelde met mij! En aldoor die pijlen, die razend snel langs mij heen schampten! Als ik die paarden niet gevonden had...' Er gaat een huivering door hem heen en zijn stem slaat bijna over van opwinding. 'Er loopt een duivel door dat bos! Een duivel in mensengedaante! Als je niet oppast zal hij...' Zijn woorden eindigen in een rauwe kreet en doodsbleek staart hij naar de pijl, die rakelings over hun hoofden heen door het venster de zaal inschiet en trillend in het hout van een stutbalk blijft steken! Het is Thjolf, die het eerst de stilte verbreekt. 'Er zit iets aan!' schreeuwt hij opgewonden. 'Een boodschap!'

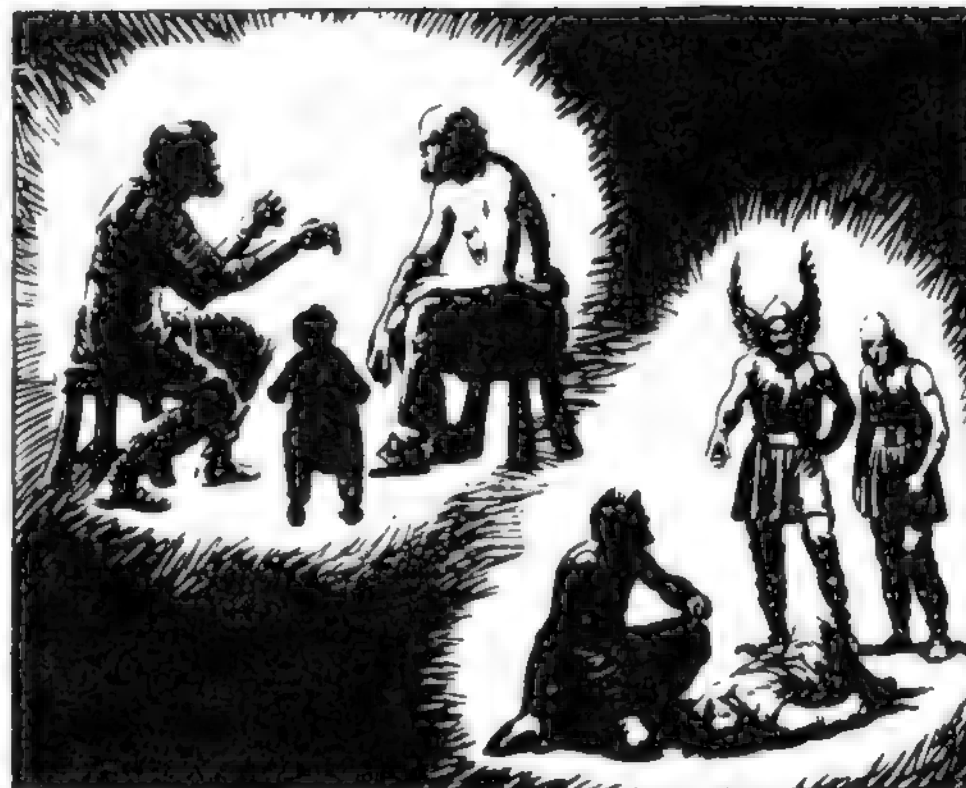
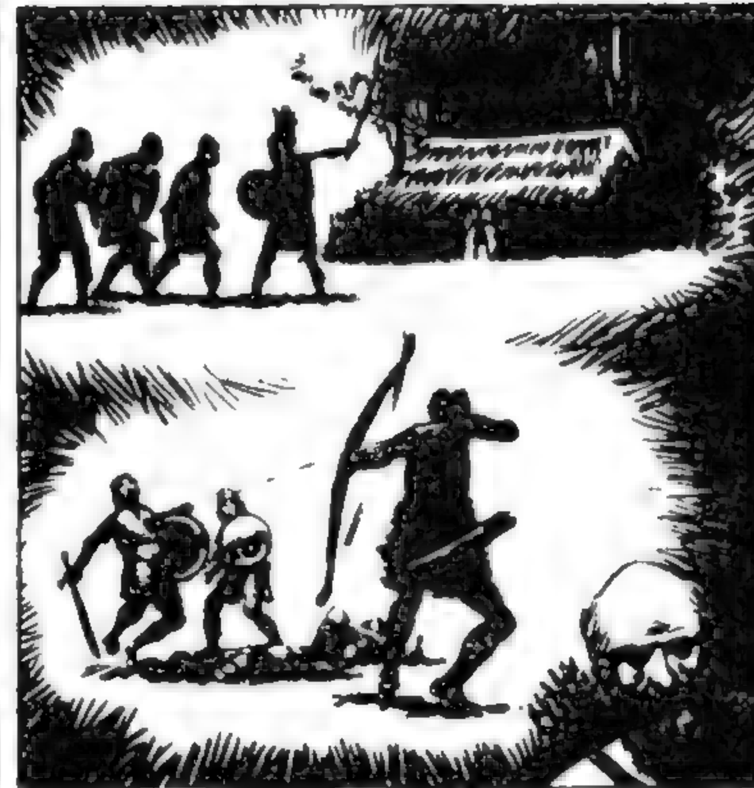
'Dat is die duivelse kerel weer!' schreeuwt Wulfstan buiten zichzelf van woede. 'Zend je krijgers uit en laat hem grijpen! Hij moet hier vlakbij zijn!' 'Hier op de burcht deel ik de bevelen uit, Wulfstan!' zegt de Noorman koel. 'Wij zullen eerst eens zien, wat die boodschap ons te zeggen heeft!' Met nauwelijks bedwongen drift haalt Wulfstan de schouders op, terwijl Eric de pijl uit het hout trekt en het stuk berkenbast ontrolt. De anderen dringen nieuwsgierig om hem heen. Slechts Axe wacht, met een brede glimlach op zijn gezicht rustig af. 'Wat staat er?' vraagt Winonah ongeduldig. Hardop leest de Noorman: 'Geef mij een vrijgeleide en ik zeg je wie de moordenaar is. Laat een pijl je antwoord zijn!' Eric fronst de wenkbrauwen, terwijl hij met de anderen naar het venster loopt. 'Dat is nogal wat,' merkt hij op, maar Wulfstan valt driftig tegen hem uit: 'Een onbeschaamdheid! Dat is het! Neem die kerel gevangen, dóódt hem!' Op dat ogenblik roept Erwin die uit het venster hangt. 'Daar, aan de overkant van de slotgracht tussen de struiken! Ik heb hem gezien! Je zult hem toch ontvangen, Fadir?' Eric knikt, aarzelend nog. 'Wij moeten in ieder geval aanhoren wat hij te zeggen heeft,' besluit hij. De jonge prins heeft pijl en boog gegrepen. 'Mag ik schieten, Fadir?' vraagt hij opgewonden. 'Maar dat is ongehoord!' schreeuwt Wulfstan, terwijl hij zich tussen Eric en zijn zoon tracht te dringen. Maar 'Ah!' Erwin heeft de pees reeds losgelaten en zoevend flitst de pijl weg. 'Je neemt hem natuurlijk gevangen, zodra hij binnen is,' gromt Wulfstan op dat moment. 'Ik denk er niet aan,' zegt Eric bedaard. 'Hij heeft een vrijgeleide gekregen!' 'Hoe haal je het in je hoofd een vrijgeleide te geven aan de man, die mijn kameraden vermoord heeft! Begrijp je niet, dat je zo het gastrecht met de voeten treedt!' Erics stem heeft een staalharde klank als hij de Deen toebijt: 'Wat dat gastrecht betreft, Wulfstan, blijven er verschillende zaken onopgehelderd, en voorts zal ik een vrijgeleide geven aan wie mij goeddunkt! Wij moeten deze misdaden tot klaarheid brengen. Wij moeten weten, wie de moordenaar is!' 'Ik ben de moordenaar!' roept een donkere stem, bij de ingang van de hal.

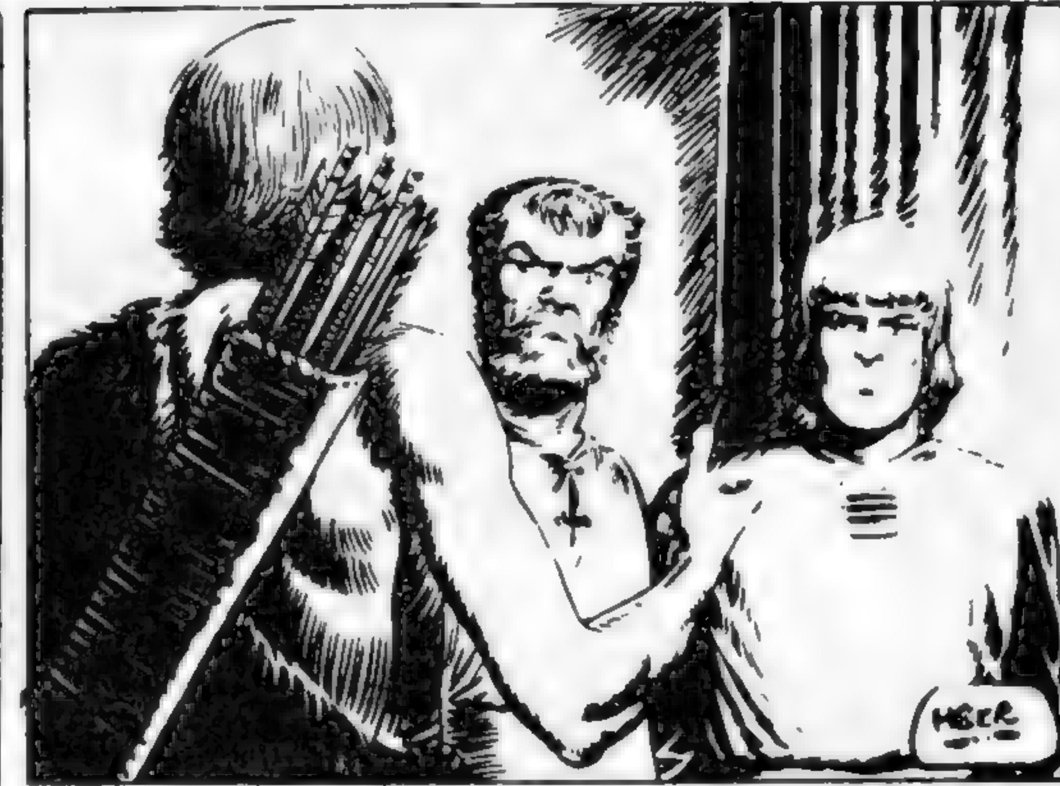

'Dat is hem!' schreeuwt Wulfstan. 'Ontwapen hem! Die kerel is tot alles in staat!' 'Blijf staan, jij!' buldert de Noorman en hij rukt Wulfstan achteruit. Het lijkt er even op of de Deen 't op een gevecht zal laten aankomen, maar bij de aanblik van Erics krijgers bindt hij in. Eric wendt zich tot de man bij de ingang. 'Nader!' beveelt hij en met onverholen nieuwsgierigheid neemt hij de in geitenvellen gehulde boogschutter op. Zonder zich te storen aan de blikken en het gemompel om hem heen, schrijdt de man tot vlak voor de koning, neigt even het hoofd ten groet en kijkt Eric dan frank en vrij in de ogen. 'Je ziet, ik heb mijn woord gestand gedaan,' zegt hij. 'En jij geeft toe dat je Svegdir vermoord hebt?' vraagt Eric kort. Als de ander knikt barst hij plotseling uit: 'Maar WAAROM? Wat had de man je gedaan? Wie ben je eigenlijk?' 'Men noemt mij Sverre, koning en ik heb de Deen neergeschoten, omdat hij mijn zoon aanviel!' antwoordt de oude man en in een adem gaat hij verder: 'Zodra ik de belangstelling van de Denen voor Axe tijdens de wedkamp opmerkte, gaf ik de jongen een teken, dat hij mij moest komen volgen...' 'De vogelroep,' valt Thjolf in. Zonder zich aan Thjolf te storen gaat Sverre verder: 'Terwijl Axe door het bos naar mij toekwam, zag ik hoe de Deen hem volgde en aanviel. Ik was te ver weg om tussenbeide te komen. Daarom schoot ik hem neer en nam met mijn zoon de vlucht. Daar er iemand naderde gunde ik mij de tijd niet, de pijl te verwijderen.' 'En die andere Deen, Torge? Heb je die ook vermoord?' bijt de koning Sverre toe, onthutst over de vrijmoedigheid, waarmee de man zijn daden toegeeft. Sverre knikt. 'Indien ik niet had ingegrepen, had de kerel een van je vrienden vermoord.' Hij wijst op Thjolf. 'Vraag hem of het niet waar is; hij was het, die door de Deen verraderlijk werd overvallen. Indien ik de aanvaller niet had neergeschoten, zou deze man hier op het ogenblik niet staan! Ik wilde niet, dat men mij vinden zou, maar ik kon de gewonde niet aan zijn lot overlaten. Daarom nam ik het paard van de Deen en bracht ons beiden in veiligheid! Je ziet dus, dat ik slechts gedood heb om het leven van mijn zoon en dat van je krijger te redden...' 'Die kerel liegt!' schreeuwt Wulfstan plotseling en zich tot Sverre wendend snauwt hij hem toe: 'En waarom heb je mij dan aangevallen? Jij en die fraaie zoon van je? Waarom moest je mijn makker neerschieten en mij als een duivel achtervolgen?' Er valt een gespannen stilte. Voor het eerst is Sverre onzeker. Hij aarzelt en kijkt schichtig om zich heen. Dan valt zijn blik op Axe die hem bemoedigend toelacht. Ineens richt de oude boogschutter zich hoog op en zegt uitdagend: 'Goed, ik zal je de waarheid vertellen... er is nog een andere reden, waarom ik deze mannen om het leven gebracht heb...'

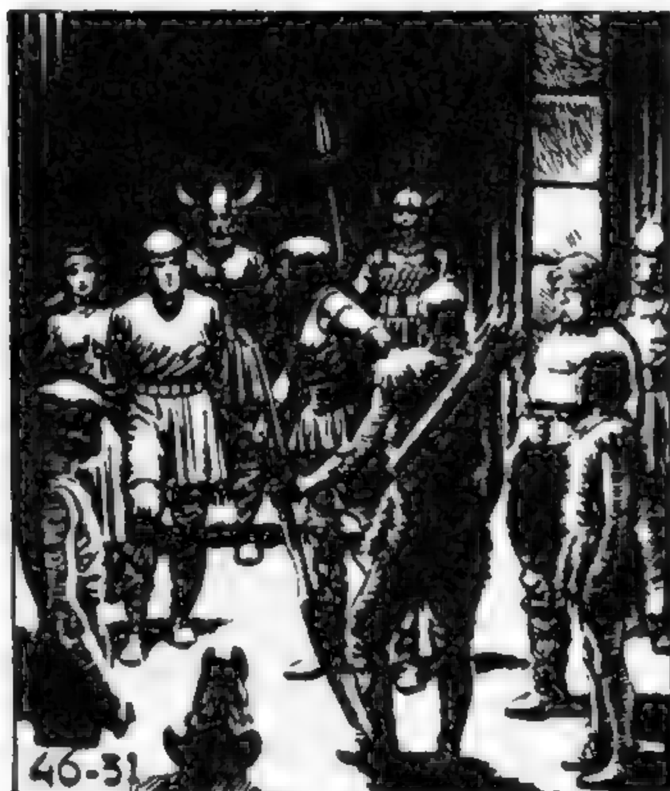

'Het is ongeveer vijftien jaar geleden,' begint Sverre onder doodse stilte, 'dat op een middag een man met een kind op zijn arm mijn hut binnenwankelde. Hij scheen volkomen uitgeput en smeekte mij hem te verbergen: hij vertelde mij dat hij een Jomsviking was. Zijn broeder had een moord gepleegd en de schuld op hem geworpen. De schijn was tegen hem en om aan de verschrikkelijke bloedwraak der Jomsvikings te ontkomen was hij met zijn kind gevlucht. Hij had Noorwegen weten te bereiken, maar zijn achtervolgers gunden hem geen rust, zodat hij verder de bossen in gevlucht was. Dagenlang zwierf hij met het kind rond, levend van wat bessen en water uit de beek. Maar hij was aan het einde van zijn krachten. Ik wilde hem de deur uitzetten, daar ik niets met Jomsvikings te maken wilde hebben; hij smeekte mij, hem dan terwille van zijn zoon te helpen. Ik gaf hem een stuk brood, en hij had 't nauwelijks op of wij hoorden een gerucht. Ik greep mijn boog en snelde naar buiten. Het waren de achtervolgers. Terwijl ik schoot, hoorde ik achter mij een kreet en zag de vluchteling neer storten. "Mijn zoon! Redt mijn zoon!" waren zijn laatste woorden. Ik wist drie van de aanvallers te doden. De vierde sloeg op de vlucht. Ik hield het kind bij me en bracht het groot als mijn eigen zoon. Die vierde schurk was natuurlijk naar de Jomsborg teruggekeerd en ik leefde voortdurend in angst dat de Joms op een kwade dag zouden komen om hun vuile werk af te maken. Ik hield Axe, zo had ik de jongen genoemd, zoveel mogelijk van de mensen verwijderd, temeer daar ook hij het Jomsteken droeg... Tot hij mij overhaalde om hem naar het boogschuttersfeest te laten gaan. Zonder dat hij het wist, hield ik een oogje op hem en zodra ik de belangstelling zag, die de Deense boogschutters voor hem aan de dag legden, vermoedde ik meteen wat er aan de hand was. En thans weet ik 't zeker, koning! Want de vluchteling, die vijftien jaren geleden, mijn hulp inriep, leek als twee druppels water op hém!' besluit Sverre met stemverheffing en beschuldigend wijst hij op Wulfstan. 'Dáár staat de man, die zijn broeder de dood indreef en die thans gekomen is om ook óns beiden te vermoorden!'

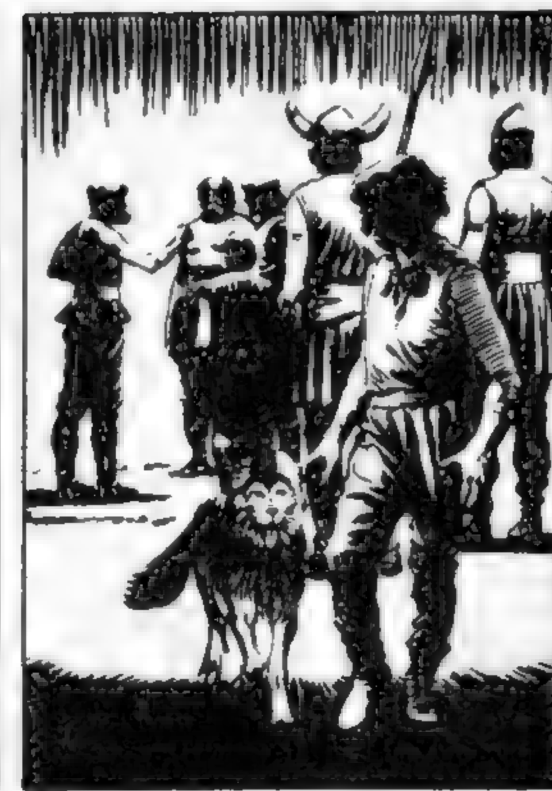

Er valt een beklemmende stilte. Alle blikken zijn thans op Wulfstan gericht, maar de Deen is niet in het minst uit het veld geslagen. 'Niet onaardig verzonnen,' hoont hij, terwijl een dun lachje zijn lippen krult. 'Van begin tot einde gelogen, maar handig in elkaar gezet, dat moet ik toegeven! Hier en daar heeft de kerel zich zelfs aan de feiten gehouden.' Minachtend neemt hij Sverre op. 'Inderdáád is mijn broer vijftien jaar geleden hierheen gevlucht,' geeft Wulfstan toe, 'maar,' laat hij er snijdend op volgen: 'Dat was omdat hij niet een, maar drie van zijn kameraden had vermoord en onze wraak vreesde! Daarom vluchtte hij regelrecht naar deze kerel! Vreemd nietwaar, dat hij hem onmiddellijk wist te vinden in deze uitgestrekte wouden! Even vreemd als het feit, dat die duivel meteen bereid was, mijn broeder te helpen en drie van onze mannen neerschoot!' Met een grimmig lachje kijkt Wulfstan in het rond, dan gaat hij verder: 'Niet genoeg kan ik het betreuren, dat de vierde man – een ellendige lafaard – vijftien jaar lang zijn mond heeft gehouden. Hij vertelde ons, dat mijn broer en diens zoon beiden gesneuveld waren bij het gevecht, waarbij ook zijn drie makkers sneuvelden en pas op zijn sterfbed heeft hij mij de wáre toedracht bekend! Thans is ook de zoon van mijn broeder onder de verderfelijke invloed van deze duivel in mensengedaante gekomen! Hij was het, die Balor neerschoot! Deze mensen zijn een gevaar, koning! Ik ben hierheen gekomen om hen mee te voeren, en het recht, volgens de wetten der Joms zijn loop te laten hebben! Nu je weet dat zij drie van je gasten vermoord hebben, kan ik de uitoefening van dat recht met een gerust hart in je handen leggen!' 'Gasten, die zich onder valse voorwendsels hier binnendringen,' zegt Eric, 'moeten niet te veel rekenen op mijn medewerking!' Verontwaardigd vliegt Wulfstan op. 'Wij konden toch niet anders, koning! Of' laat hij er met een onmiskenbare dreiging op volgen, 'wij hadden met een krijgsbende moeten komen! Was je dat liever geweest?' De Noorman voelt zijn drift opkomen, maar hij beheerst zich. Inderdaad, alles is beter dan het aan de stok te krijgen met de Jomsvikings. 'Het enige, wat wij van deze schurk wisten was, dat hij een uitstekende boogschutter moest zijn; zo hebben wij deze list te baat genomen!' zegt Wulfstan minzaam. Peinzend kijkt Eric van Wulfstan naar Sverre die het verhaal van de Deen onbewogen heeft aangehoord. 'Jullie beweringen staan lijnrecht tegenover elkaar!' beslist de Noorman, 'daarom zal ik mijn oordeel opschorten tot Balor voldoende hersteld is om je verhaal te bevestigen. Tot zolang verzoek ik jullie beiden hier te blijven!' 'Wat zeg je? Balor? Is hij dan niet dood?' roept Wulfstan uit en er is even iets van schrik in zijn stem. Eric schudt het hoofd. 'Nee, hij werd weliswaar zwaar gewond, maar mijn heelmeester hoopt hem in leven te kunnen houden!' zegt hij. Dan treedt

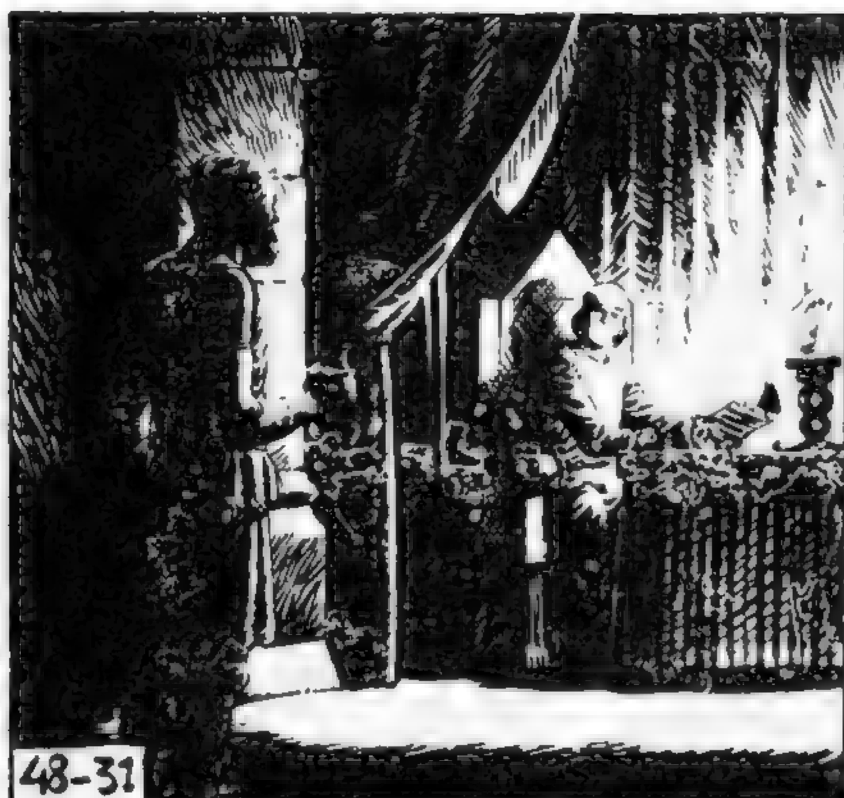

Sverre plotseling een stap naar voren. 'Je hebt mij een vrijgeleide gegeven, koning,' zegt hij, met een vreemde schittering in zijn ogen. 'Ik heb mijn belofte gehouden. Hou jij nu de jouwe! Laat mij gaan en ik beloof je op mijn woord van eer, dat ik over drie dagen weer hier zal zijn... mét het bewijs dat het verhaal van Wulfstan gelogen is!' voegt hij er veelbetekenend aan toe.
'Dit gaat te ver!' schreeuwt Wulfstan, ziedend van drift. 'Ik eis dat deze twee moordenaars ter dood gebracht worden! Als je hem laat gaan, zie je hem nooit meer terug!' Een moment aarzelt Eric maar de oude boogschutter merkt fijntjes op: 'Als je mijn woord niet vertrouwt, koning, dan heb je toch nog altijd mijn zoon! Beschouw hem als gijzelaar!' 'Luister niet naar hem!' dondert Wulfstan. 'Wat kan hem de jongen schelen? 't Is zijn zoon niet!! Hij zal ons allen vermoorden! Ik zal...' 'Jij zult niets, Wulfstan!' onderbreekt de Noorman hem scherp. 'Ik heb deze man een vrijgeleide beloofd! Een woord is een woord! Hij kan gaan!' En zich tot Sverre wendend vervolgt de Noorman: 'Over drie dagen verwacht ik je terug. Als je niet verschijnt, zullen mijn krijgers je wel vinden!' Beschermend legt de oude boogschutter zijn arm om de schouders van Axe, die inmiddels naar hem toegekomen is. 'Ik zal er zijn, koning,' antwoordt hij eenvoudig. 'Slechts één verzoek: LAAT DEZE JONGEN GEEN OGENBLIK AAN JE OOG ONTSNAPPEN!!!' Bij die laatste woorden kijkt hij veelbetekenend in de richting van Wulfstan, die met een van drift vertrokken gelaat toeziet. Maar Sverre heeft zich al tot zijn zoon gewend. 'Binnen drie dagen ben je een vrij man, jongen! Gedraag je waardig!' zegt hij, terwijl hij Axe de hand ten afscheid drukt. Dan wendt hij zich om en schrijdt, hoog opgericht, de zaal uit. Niemand ziet de blik die hij in het voorbijgaan Erwin toewerpt. Maar de jongen heeft hem begrepen. Terwijl hij langzaam achter Sverre aanloopt, kijkt hij verstolen achterom; zijn vader is in druk gesprek gewikkeld met de anderen, die opgewonden door elkaar heen praten. Niemand let op hem en gevolgd door Wolf verlaat Erwin eveneens de zaal. In de gangen haalt hij de oude boogschutter in. Sverre buigt zich naar hem toe en fluistert: 'Als je mij nog helpen wilt, kom dan vanavond op dezelfde plaats bij de oude eik!' Op hetzelfde ogenblik nadert van de andere kant een bediende en haastig loopt Sverre door, terwijl Erwin hem verbluft nastaart...

'Brave hond,' fluistert Erwin, terwijl hij Wolf zachtjes over de kop streelt. Zijn gefluister klinkt vreemd in de diepe stilte, die hem omgeeft. Het maanlicht, dat door de bladeren van de knoestige woudreus valt, verleent alles een spookachtige glans en hoewel Erwin geen ogenblik bang is, voelt hij zich, na alles wat er gebeurd is, toch niet helemaal op zijn gemak. 'Waar blijft Sverre?' mompelt hij en tegelijkertijd ziet hij de glanzende bruine schedel van de boogschutter uit de struiken opduiken. Zo geruisloos heeft hij zich bewogen, dat zelfs Wolf niets van zijn nadering gemerkt heeft. 'Ah, je bent daar!' roept Sverre uit; 'Ik was al bang, dat je me misschien niet begrepen zou hebben. Ik moet met je praten! Hopelijk komt je vader ons gesprek niet weer verstoren! Heeft hij je eigenlijk nooit gevraagd, wat je de eerste keer hier deed?' 'Natuurlijk,' antwoordt Erwin, 'maar als ik hem verteld had, wat ik met jou en Axe besproken had, had hij 't vast niet geloofd en zijn krijgers op je afgestuurd! En toen ik... maar dat is nu van geen belang meer!' onderbreekt hij zichzelf en ongeduldig gaat hij verder: 'Vertel mij nou, waarom je me gevraagd hebt, hier te komen!' 'Luister,' begint Sverre, terwijl hij zich op het mos neerzet en Erwin beduidt hetzelfde te doen. Hij laat zijn stem dalen tot een zacht gefluister en ze gaan zó in het gesprek op, dat ze geen van beiden merken, hoe Wolf onrustig begint te snuiven. Pas het kraken van de takken doet Sverre opzien en op hetzelfde ogenblik breekt de zware gestalte van Thjolf door de struiken. Als door de bliksem getroffen blijft hij staan en wantrouwend gromt hij: 'Wat heeft dít te betekenen? Ik zocht je, prins! Ik maakte mij ongerust, toen ik je in het donker de burcht zag verlaten! Wat moet die kerel van je?' Dreigend komt hij naderbij. 'Wacht! Doe niets! Luister eerst naar wat wij je te zeggen hebben!' roept Erwin. Een ogenblik later is het drietal in een druk gesprek gewikkeld en Thjolf, die eerst onwillig heeft toegeluisterd, wordt langzamerhand opgewonden. 'Prachtig!' roept hij uit, als Sverre eindelijk zwijgt en hem vragend aankijkt. 'Prachtig, ik doe mee! Je kunt op MIJ rekenen!'

'Heb je een ogenblik voor mij, koning?' vraagt Wulfstan als hij de volgende avond Erics vertrek betreedt. De Deen maakt een geheel andere indruk als gisteren. Zijn woede is verdwenen; zijn houding haast deemoedig en er ligt een zorgelijke trek op zijn gelaat. 'Ik maak mij bezorgd over Balor,' begint hij aarzelend. 'Ik hoorde de heelmeester vandaag zeggen, dat hij nog stééds niet bij kennis is!' 'Dat is zo!' bevestigt Eric. 'De man is er ernstig aan toe. De heelmeester heeft alles geprobeerd, wat mogelijk is, maar hij twijfelt er aan, of hij je makker in leven kan houden.' 'Het is dus, zoals ik al vreesde,' zucht Wulfstan. 'Balor MOET in leven blijven!' gaat hij nadrukkelijk verder. 'Wanneer hij sterft, heb ik niet alleen mijn laatste makker verloren, maar dan is er niemand meer, die mijn verhaal kan bevestigen!' Eric knikt, terwijl hij zich afvraagt, wat de Deen eigenlijk wil. Wulfstan laat zijn stem dalen tot een geheimzinnig gefluister. 'Het zal je bekend zijn, koning, dat wij Jomsvikings beschikken over vele geheimen! Een daarvan is deze drank!' Triomfantelijk houdt hij een fles omhoog, waarin een donkere vloeistof glanst. 'Deze drank heeft al velen van ons het leven gered!' gaat hij verder. 'Laat Balor dit mengsel opdrinken en zo er ook maar de geringste kans is, zal het hem doen herstellen. Ik heb zelf de kruiden gemengd! Wanneer dit hem niet helpt, is er niets meer, wat hem redden kan!' Na een korte aarzeling neemt Eric de drank van Wulfstan aan. 'Ik kan mij je bezorgdheid begrijpen,' zegt hij. 'Laat ons hopen, dat de drank de gewenste uitwerking heeft. Ik ga direct naar de zieke!' De heelmeester kijkt verwonderd op, als de Noorman op dit late uur bij hem binnentreedt, maar in enkele korte woorden zet Eric hem de reden van zijn bezoek uiteen. 'Het middel, dat ik de zieke nu heb toegediend is nog niet uitgewerkt,' legt de heelmeester uit. 'Heeft het niet geholpen, dan zal ik hem DEZE drank geven.' Met enkele bemoedigende woorden verlaat Eric het vertrek. Nauwelijks is hij halverwege de gang, of hij blijft met een ruk staan. Uit het vertrek, dat hij zojuist verlaten heeft, klinkt een geluid, alsof er iets zwaars is omgevallen en direct daarop een angstaanjagend gekreun...

Zonder aarzelen rent de Noorman terug. Als hij voor de tweede maal het vertrek van de heelmeester betreedt, wacht hem een vreselijk schouwspel. De oude man ligt, kronkelend van pijn op de grond. De fles is uit zijn handen in scherven gevallen en de inhoud vormt een steeds groter wordende plas om hem heen. 'Wat is er gebeurd?' roept Eric verschrikt uit, terwijl hij zich bij de oude man op de knieën laat vallen. De heelmeester brengt slechts onverstaanbare klanken uit. Hij houdt beide handen krampachtig tegen zijn maag gedrukt. Zijn ogen puilen uit hun kassen en zijn lippen trachten tevergeefs woorden te vormen. De Noorman werpt een snelle blik door het vertrek, maar er is niets wat deze raadselachtige toestand kan verklaren. Dan strekt de oude met zichtbare inspanning, een arm uit, zijn hand wijst naar een rek, waarin verschillende flessen staan en nauwelijks hoorbaar brengt hij uit: 'Dáár... dáár... vlug!' Eric staat reeds bij het rek. 'Welke fles bedoelt hij?' vraagt hij zich wanhopig af. Op goed geluk grijpt hij er een; de heelmeester schudt heftig het hoofd. 'Niet... die... dáár!' stamelt hij en knikt als Eric een andere fles aanwijst. Hij slaagt er in de half bewusteloze man wat op te richten en laat hem voorzichtig van de inhoud drinken. 'Méér... véél!' hijgt de man en klokkend verzwelgt hij de blauwachtige vloeistof. De uitwerking is bijna onmiddellijk merkbaar. Het krampachtige schokken van zijn lichaam houdt op en het gelaat van de heelmeester herkrijgt zijn normale kleur. Hij haalt een paar maal diep adem en steunt dan: 'Dank je. koning... jij... hebt mij het leven... gered!' Met grote moeite helpt Eric hem overeind. 'Je leven gered?' herhaalt hij verbaasd. 'Maar wat is er dan gebeurd?' 'Die drank...' stamelt de heelmeester. 'Ik... eh... er iets... van geproefd... ik wilde weten... wat 't is... het was zwaar vergif...!'

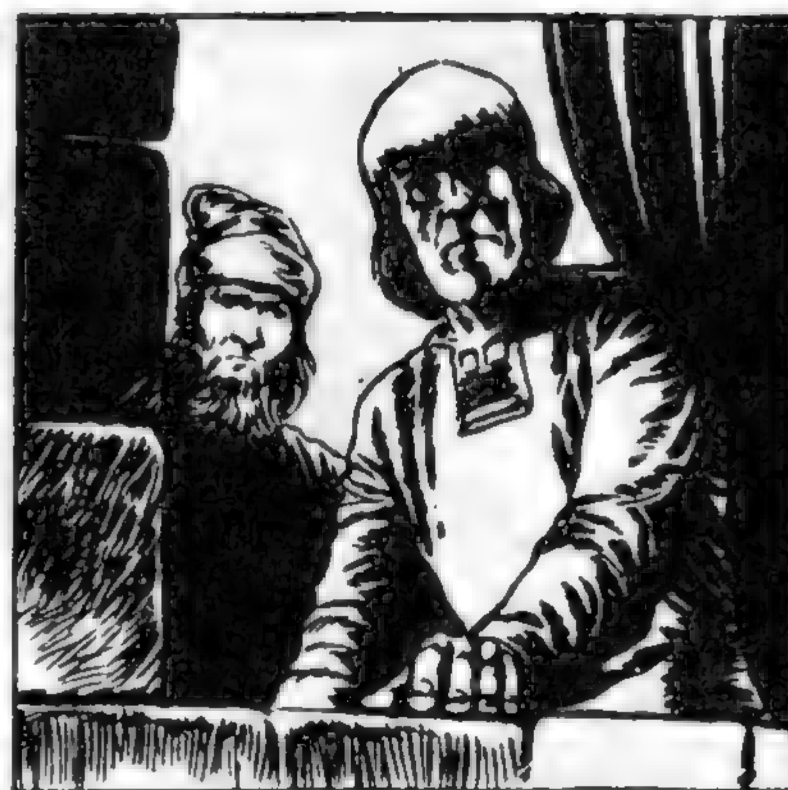
'Vergif?' herhaalt Eric stomverbaasd. 'Weet je zeker dat je je niet vergist?' De heelmeester schudt zeer beslist het hoofd. De kleur is in zijn gelaat teruggekeerd. 'Een snelwerkend en absoluut dodelijk vergif,' zegt hij nadrukkelijk. 'Wanneer ik er niet met de grootste voorzichtigheid slechts een klein vleugje van geproefd had, zou zelfs je snelle tussenkomst mij niet meer gered kunnen hebben.' 'Dan moet Wulfstan zich vergist hebben met de samenstelling van de drank!' roept Eric uit. Tegelijkertijd komt een andere gedachte bij hem op en peinzend laat hij er op volgen: 'Of hij heeft Balor uit de weg willen ruimen!' De heelmeester knikt. 'Dat laatste lijkt me waarschijnlijker!' meent hij. 'Men vergist zich niet zo gauw bij het bereiden van een zo speciale drank!' Eric denkt een ogenblik na. 'In ieder geval is zijn laffe toeleg mislukt,' merkt hij tevreden op. 'Van nu af aan moet de zieke streng bewaakt worden! Wat denk je van zijn toestand?' voegt hij er aan toe, als hij reeds aanstalten maakt, het vertrek te verlaten. 'Weinig hoopvol!' antwoordt de oude somber. 'Maar je kunt ervan overtuigd zijn, koning, dat ik nu alles zal doen om hem in leven te houden!' Peinzend loopt de Noorman door de gangen, als hij plotseling Wulfstan op zich ziet afkomen. 'En, koning,' houdt de Deen Eric staande. 'Heb je mijn makker de drank al gegeven?' Eric moet zich beheersen om de kerel zijn beschuldiging niet in het gezicht te slingeren, maar opeens bedenkt hij zich. Hij trekt zijn gezicht in een meewarige plooi en zegt langzaam: 'Ja, één ogenblik meenden wij een lichte verbetering in zijn toestand te bespeuren, maar helaas, je drank heeft niet meer mogen baten... zojuist heeft je makker de laatste adem uitgeblazen!' Schijnbaar diep getroffen buigt de Deen het hoofd; maar niet vlug genoeg om de glans van voldoening, die in zijn ogen oplicht, voor Eric te verbergen...

'Ook hij is dus het slachtoffer van die schurken geworden!' mompelt Wulfstan schijnbaar diep getroffen. 'Ben je nu eindelijk overtuigd van de schuld van deze laffe moordenaars, koning? Verwacht je werkelijk, dat die oude kerel zijn hoofd nog eens binnen deze muren zal wagen? Het is zo duidelijk als wat, dat hij de jongen voor alles laat opdraaien!' 'Wij zullen zien,' onderbreekt Eric hem kort en zonder zich verder om de Deen te bekommeren, vervolgt hij zijn weg. 'Zoals ik al dacht,' mompelt de Noorman, terwijl hij zich naar zijn vertrekken spoedt. 'Bah, de kerel kon zijn blijdschap nauwelijks verbergen, toen hij hoorde, dat zijn opzet gelukt was! Maar nu hij denkt, dat Balor dood is, hoeven wij tenminste niet bang te zijn, dat hij 't nog eens zal proberen.' Hoewel het reeds te laat is, denkt Eric niet aan slapen. Hij ontsteekt een kaars en bij het flakkerend schijnsel zit hij diep in gedachten voor zich uit te staren. Het is hem nu wel duidelijk, dat het verhaal van Wulfstan gelogen is, want waarom heeft de Deen anders Balor, de enige man die zijn beweringen kan bevestigen, uit de weg willen ruimen? Maar wat kan deze Jomsviking te verbergen hebben en welk verband bestaat er tussen Axe en de vier Denen? Zou dan tóch het verhaal van de oude boogschutter op waarheid berusten? Het beeld van Sverre komt Eric weer voor de geest. 'De man heeft zelf bekend, dat hij een moordenaar is,' mompelt Eric in zichzelf; 'maar ik moet toegeven, dat zijn optreden mij heel wat sympathieker was dan het gedrag van Wulfstan. Hoe het ook zij, Balor is waarschijnlijk de enige man, die de oplossing van het raadsel kan geven... als hij tenminste in leven blijft!' Bijna op hetzelfde ogenblik wordt de voorhang, die Erics verblijf afsluit, met een ruk opzij getrokken en de heelmeester struikelt naar binnen. 'Die Deen...' hijgt hij, 'Balor! Hij is verdwenen!'

'Weg?' schreeuwt Eric, terwijl hij opspringt. 'Hoe kan dat?' 'Ik... ik... weet het niet,' stamelt de heelmeester, 'het is mij een raadsel. Toen ik voor de laatste keer naar hem keek, was hij nog buiten kennis.' De Noorman luistert al niet meer. Met grote stappen holt hij de kamer uit; de heelmeester kan hem nauwelijks bijhouden. 'De man kan toch niet zomaar verdwijnen?' vraagt de Noorman, terwijl hij de ziekenkamer, slechts door een gordijn van de kamer van de heelmeester gescheiden, binnentreedt. De rustbank is leeg; het dek ligt in een slordige hoop op de grond. Eric werpt een snelle blik om zich heen, maar nergens vindt hij aanwijzingen, die dit raadsel kunnen oplossen. Dan gaat hij naar het raam. 'Ben je al die tijd hier geweest?' vraagt hij aan de heelmeester, die er enigszins bedremmeld bij staat. 'Ja... ja... koning,' antwoordt de oude man. 'Ja... behalve,' gaat hij aarzelend verder. 'Behalve wat?' vraagt de Noorman ongeduldig. 'Ik dacht stemmen op de gang te horen, koning, kort nadat jij weggegaan was. Ik meende, dat iemand mij riep, maar toen ik ging kijken, was er niemand. En tóch kan ik mij onmogelijk vergist hebben!' Eric wijst op het raam. 'Dan moet hij dáár langs verdwenen zijn; dát kan niet anders,' zegt hij kort. 'Maar... maar de man is zwaargewond!' stamelt de heelmeester. De Noorman knikt afwezig. Er trekt een diepe rimpel tussen zijn ogen. 'Precies,' beaamt hij. 'Daarom kan hij er onmogelijk alleen vandoor zijn! Iemand heeft hem ontvoerd!' 'Ontvoerd?' herhaalt de heelmeester onthutst. 'Maar... maar wie?' Ongeduldig haalt Eric de schouders op. 'Als we alles wisten, waren er geen problemen,' zegt hij. 'Maar je begrijpt toch wel, dat dit de enige mogelijkheid is? En de man, die dit waagstuk heeft uitgehaald, moet ook in de burcht helpers hebben. De stem op de gang wijst in die richting. Men heeft je willen weglokken... stil!' breekt de Noorman zijn woorden af. 'Ik hoor iemand in je kamer!' Met twee sprongen is Eric bij het gordijn. Het vertrek van de heelmeester is leeg, maar als hij de donkere gang instormt, ziet hij in de verte een vage gestalte, die zich snel verwijdert. 'Halt!' dondert de Noorman, terwijl hij er achteraan rent. Zonder zich aan zijn bevel te storen, verdwijnt de gedaante om de hoek. Als de Noorman daar aankomt, is er al niets meer te zien. Van uit het duister weerklinkt het geluid van dravende voetstappen...

Een ogenblik aarzelt Eric. Reeds hoort hij de stem van de heelmeester, die hem op een sukkeldrafje gevolgd is. 'Heb je hem, koning?' Eric schudt het hoofd. 'Nee, en het heeft in deze duisternis geen zin, hem achterna te gaan. De man kan zich overal uit de voeten maken.' Beverig loopt de geneesheer met hem mee. 'Heb jij een idee, wie...' begint hij, maar Eric grijpt hem plotseling bij de arm. Ze zijn vlakbij zijn eigen vertrekken en hier en daar brandt een fakkel. Bij het schijnsel daarvan herkent Eric de brede gestalte van Wulfstan, die recht op hem afkomt. 'Laat niets merken!' fluistert hij de heelmeester toe. 'Ik heb Wulfstan gezegd, dat Balor dood was! Hij moet in die waan blijven.' 'Misschien heeft hij...' mompelt de oude heelmeester, maar een kort gebaar van de Noorman doet hem zwijgen. Die paar woorden hebben echter doel getroffen en terwijl Wulfstan naderbij komt, flitst het door Erics hoofd: Waarom níet? Wulfstan kan mij wel niet vertrouwd hebben; hij lokt de heelmeester uit zijn kamer, sluipt naar binnen en heeft toen hij merkte, dat Balor niet dood was, deze door het venster in de slotgracht geworpen. Daarna kan hij zich verstopt hebben en toen de heelmeester mij kwam waarschuwen, dat Balor verdwenen was, heeft hij zich uit de voeten gemaakt. 'Goedenavond, koning,' groet Wulfstan, terwijl hij wat verbaasd van de Noorman naar de heelmeester kijkt. 'Nog zo laat op? Toch niets ernstigs, hoop ik?' 'Wat voer jij zelf uit op dit uur?' vraag Eric zich af, terwijl hij bliksemsnel zijn antwoord overweegt. Hij moet trachten Wulfstan uit zijn tent te lokken en tóch kan hij nu hij eenmaal gezegd heeft dat Balor dood is niet beginnen over diens verdwijning. 'Nee, Wulfstan,' antwoordt hij, terwijl hij de Deen scherp opneemt. 'De heelmeester en ik overlegden juist op welke wijze wij het lichaam van je overleden kameraad op waardige wijze ter aarde konden bestellen. Jullie Jomsvikings hebt immers je eigen gebruiken?' Met enig wantrouwen neemt Wulfstan hem een ogenblik op. Dan gromt hij: 'Dank voor deze woorden, koning! Ik leg alles in jouw handen; ik weet, dat het aan niemand beter toevertrouwd is!' En met een korte groet verwijdert hij zich. Verbeten staart de Noorman hem na. 'En tóch zullen je mooie woorden je niets baten, vrind Wulfstan!' mompelt hij tussen zijn tanden. 'Ik zal de waarheid over jou te weten komen.'

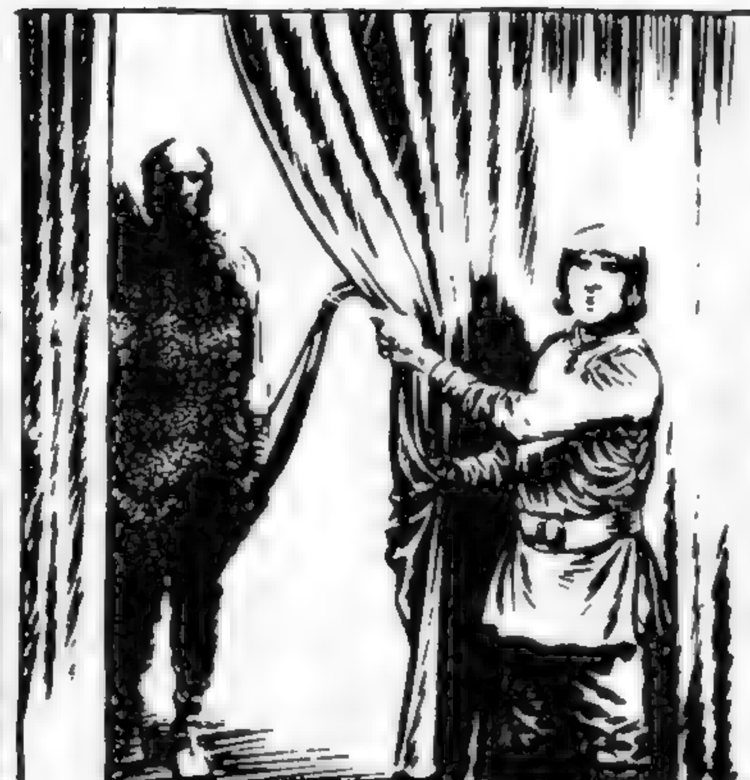

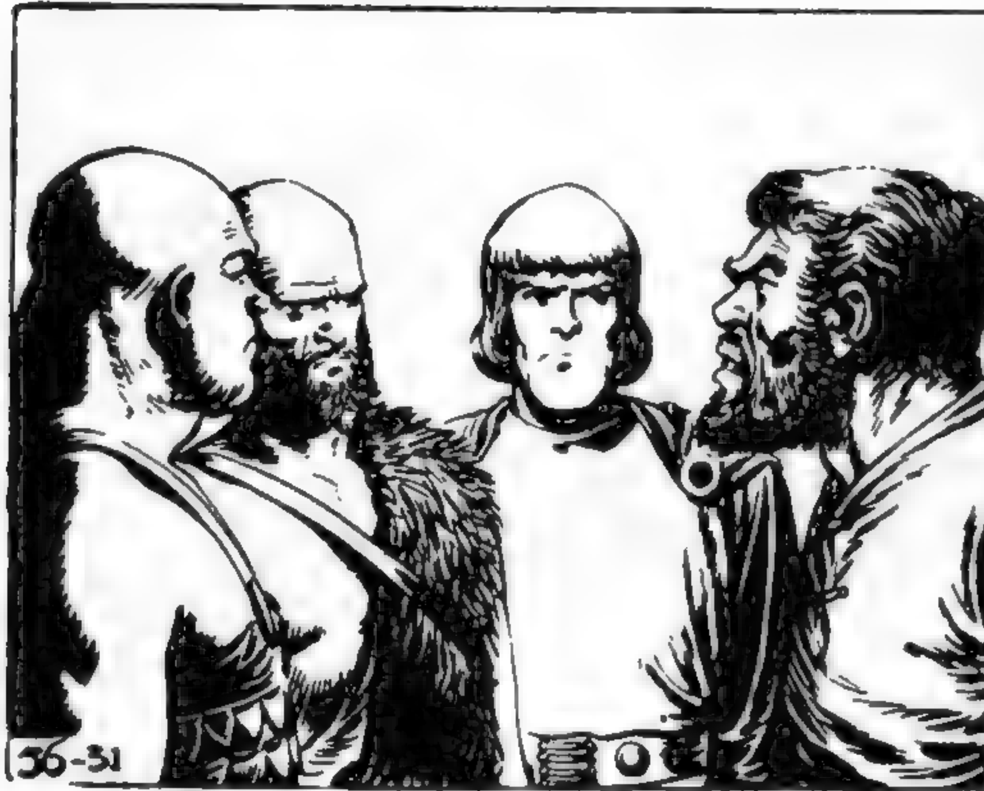

De wachters op de trans zijn verbaasd, wanneer zij op dit late uur plotseling hun koning zien verschijnen. 'Heb je soms, kort geleden, een plons of andere verdachte geluiden gehoord?' vraagt de Noorman aan het eerste tweetal, dat hij ziet. Wanneer zijn vermoeden juist is en Wulfstan heeft Balor inderdaad uit het venster in de slotgracht gegooid, dan moeten zijn mannen beslist de plons gehoord hebben. Maar de beide krijgers schudden het hoofd. Eric zoekt de aanvoerder van de wacht op en verzoekt hem, al zijn mannen dezelfde vraag te stellen. Binnen enkele ogenblikken is de krijger terug. 'Niemand heeft iets verdachts gehoord of gezien, koning!' meldt hij. Na een korte groet daalt Eric peinzend de trappen af. 'Niemand heeft iets gehoord,' mompelt hij in zichzelf. 'Dat zou Wulfstan dus vrijpleiten. Of... hij moet medeplichtigen buiten de burcht gehad hebben! Maar dan moeten de ontvoerders gebruik gemaakt hebben van een boot!' Vastbesloten om de oplossing van het raadsel te vinden, verlaat de Noorman haastig de burcht. Even later staat hij aan de overkant van de slotgracht, tegenover het enige venster, waarachter nog licht brandt – dat van de ziekenkamer achter het vertrek van de heelmeester. 'Ja,' zegt Eric plotseling hardop, zodat vlakbij hem een paar vogels verschrikt opvliegen. 'Het kán niet anders! Zij moeten een boot gehad hebben!' Zilverachtig glanst het donkere water van de slotgracht in het heldere maanlicht, maar van een boot is nergens een spoor te bekennen. 'Misschien verstopt in het riet,' mompelt Eric, terwijl hij langzaam langs het water loopt en zorgvuldig tussen de rietpollen tuurt. Maar ook dit onderzoek levert niets op en tenslotte staakt de Noorman zijn pogingen. Verbijsterd staart hij naar het verlichte venster aan de overkant, terwijl hij beseft, dat hij verder van de oplossing van het raadsel verwijderd is dan ooit. 'En tóch moet er een oplossing zijn,' mompelt hij grimmig. 'De man heeft tenslotte geen vleugels.'

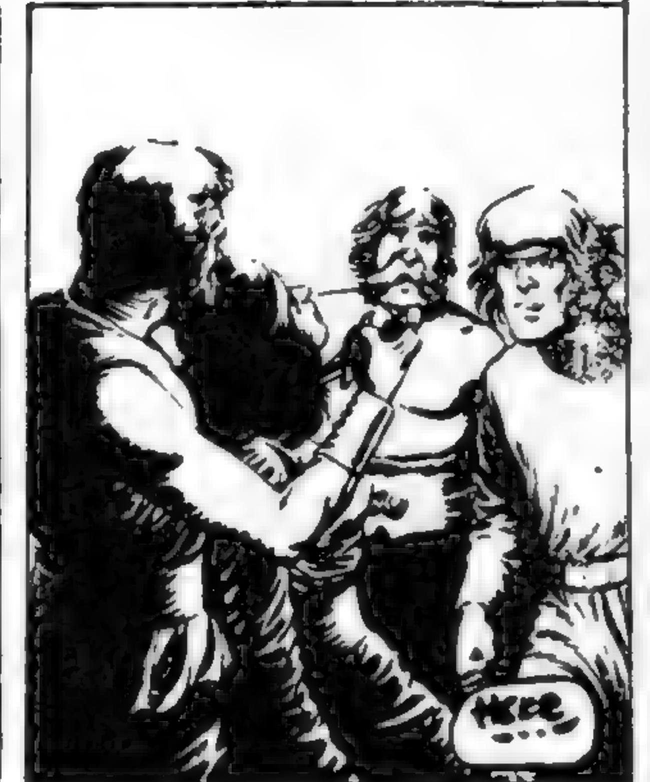

'De verdwijning van Balor is het grootste raadsel van deze hele geschiedenis!' zucht Eric. Verslagen en moedeloos is hij op de burcht teruggekeerd en onmiddellijk heeft hij Winonah opgezocht en haar alles verteld. 'Door de burcht kan de man onmogelijk verdwenen zijn; de heelmeester is slechts een ogenblik uit zijn kamer geweest. En bovendien was hij zelf toen nog op de gang. De Deen móet door het venster ontvoerd zijn, maar hoe? En door wie?' besluit de Noorman. 'En morgen komt Sverre terug, dan zul je toch je beslissing moeten nemen! De Deense aanvoerder verwacht, dat er recht gesproken zal worden!' merkt Winonah op. Inderdaad; Wulfstan komt de volgende middag, wanneer allen in de grote hal bijeen zitten, onmiddellijk op Eric toe. 'Het verheugt mij, koning, dat je nu eindelijk recht zult spreken!' begroet hij de Noorman. 'Al té lang lopen de moordenaars van mijn trouwe kameraden ongestraft rond!' 'Hoe kan ik recht spreken, Wulfstan,' antwoordt de Noorman, terwijl hij de ander doordringend aanziet. 'Nu Balor dood is, wegen jouw woorden even zwaar als die van Sverre.' 'Je wilt toch het woord van een edelman niet gelijk stellen met dat van een lafhartige zwerver?' roept de Deen woedend uit. 'Ik zou aan je rechtsgevoel, dat allerwege zo geroemd wordt, gaan twijfelen!' Eric weet zich te beheersen. 'Wij zullen in ieder geval wachten tot Sverre zich gemeld heeft,' zegt hij kortaf. 'Denk je wérkelijk, dat die schurk terugkomt, nadat hij zelf zijn misdaden bekend heeft?' valt Wulfstan hem hatelijk in de rede. Op hetzelfde ogenblik wordt het gordijn terzijde geschoven. Alle blikken wenden zich naar de ingang, waar Sverre met opgeheven hoofd de burchtzaal betreedt. De oude boogschutter wenkt en plotseling verschijnt achter hem de gestalte van een reusachtige kerel. Opgewekt zegt Sverre: 'Zie hier, koning, hier breng ik je het bewijs van mijn woorden!' Hij wijst op de reus naast hem. Er valt een doodse stilte, want de man die Sverre vergezelt, is Balor...

'Balor!' schreeuwt Wulfstan, terwijl zijn gelaat plotseling grauw wordt. Zonder hem zelfs maar een blik waardig te keuren, schrijdt het tweetal tot vlak voor de koning en Sverre zegt: 'Zoals je ziet, koning, heb ik mijn woord gehouden! En tevens heb ik het bewijs, dat deze man,' hij wijst op Wulfstan, 'van begin tot einde gelogen heeft! Laat Balor spreken!' 'Maar dat is bedóg!' stuift Wulfstan op. 'Jullie spannen tegen mij samen! Jij hebt mij gezegd, dat Balor dood was.' De Noorman heft de hand op. 'Terug!' bijt hij Wulfstan toe. 'Laat Balor spreken!' De grote Deen heeft geen verdere aansporing nodig. 'Moordenaar,' snauwt hij tegen Wulfstan. 'JIJ hebt mij uit de weg willen ruimen. Jij hebt mij onder valse voorwendselen hierheen gelokt! Het is nooit je bedoeling geweest, de zoon van je overleden broer mee te nemen en hem een goede opvoeding te geven, zoals je mij en de anderen hebt verteld! Je enige doel was, de oude boogschutter en de jongen uit de weg te ruimen! En toen je opzet mislukte en ik een gevaar voor je dreigde te worden, heb je geprobeerd mij te vermoorden!' 'Je liegt!' valt Wulfstan briesend uit. 'Geloof hem niet, koning! Die schurk daar,' hij wijst op Sverre, 'heeft hem gedwongen dit verhaal te vertellen. Wie weet, misschien heeft hij hem wel gemárteld!' 'Niemand heeft mij gedwongen! Ik spreek de waarheid!' dondert Balor. 'Deze man heeft mij met gevaar voor eigen leven uit de burcht ontvoerd om mij voor jouw misdadige aanslagen te behoeden! Hij heeft mij verteld wat er vijftien jaar geleden gebeurd is en als jij het hoofd der Jomsvikings niet was, zou ik je op deze plek doorsteken!' Aan de strakke gezichten rondom hem, ziet de Deense aanvoerder, dat hij het spel verloren heeft. Van niemand kan hij meer genade verwachten. Schichtig dwalen zijn blikken in het rond en plotseling licht een duivelse glans in zijn ogen. Vóór iemand het kan verhinderen heeft hij Winonah, die vlak naast hem staat, om het middel gegrepen. Met een vlugge beweging houdt hij haar als een schild voor zich uit, terwijl hij haar met de andere hand het brede dolkmes op de keel zet. 'Indien iemand een beweging maakt, is de koningin er geweest!' grauwt hij.

Balor is de eerste die de stilte verbreekt. 'Bedenk, wat je doet!' dondert hij. 'Jij schendt het gastrecht.' 'Maling aan 't gastrecht,' grijnst de Deense aanvoerder. Hij heeft zich tegen de muur teruggetrokken, zodat hij in de rug gedekt is. Nog steeds houdt hij Winonah als een schild voor zich en de dodelijke dreiging van de dolk op haar keel doet allen verstarren. 'Nu geldt alleen nog het recht van de stérkste,' snauwt Wulfstan. 'Dan beschouw ik je niet langer als mijn aanvoerder,' schreeuwt Balor terug, maar hij wordt overstemd door de schrille kreet van Erwin. 'Laat haar los, schurk! Laat mijn moeder gaan!' gilt hij en als de Noorman hem belet er op af te stormen, gaat hij tekeer als een bezetene. Hoog opgericht staat Eric tussen de anderen. Zijn ogen schijnen vuur te schieten en hij kan zichzelf nauwelijks beheersen. Dan ziet hij plotseling hoe Sverre zijn boog heft. Met een sprong is hij bij de oude boogschutter, die met voldoening staat te kijken, hoe Wulfstan verbleekt, als het wapen, dat hij zozeer heeft leren vrezen, opnieuw op hem gericht wordt. De Noorman slaat Sverres arm omlaag en sist hem toe: 'Ben je gek geworden, kerel! Het gaat om het leven van mijn vrouw!' Van dit ogenblik maakt Wulfstan gebruik om, met Winonah als schild de zaal achterwaarts uit te komen. 'Moeder!' gilt Erwin en opnieuw wil hij er achteraan stormen, maar de anderen houden hem tegen. 'Wacht maar,' stelt Thjolf, die inmiddels ook weer verschenen is, hem gerust. 'Hij kan de burcht toch niet uitkomen.' Maar op hetzelfde ogenblik staren de krijgers op de trans boven de poort in machteloze woede naar de twee kleine figuren, die in de verte tussen de struiken verdwijnen. Wulfstan heeft kans gezien, over de valbrug te komen en is in een zigzag lijn het bos ingerend, Winonah met zich meesleurend. De pijlen, die de krijgers hem hebben nagezonden, staan trillend in de grond. Geen ervan heeft doel getroffen.

Somber staan, in de hal, Eric, zijn zoon en Sverre bijeen voor de ramen. 'Moeder,' snikt de jongen zachtjes. 'Hij zal haar doden, die lafaard!' Met krampachtig gebalde vuisten staart Eric in de verte, waar de twee figuren tussen het gebladerte verdwenen zijn. 'Is er dan niets, wat wij kunnen doen?' vraagt hij zich in machteloze woede af...

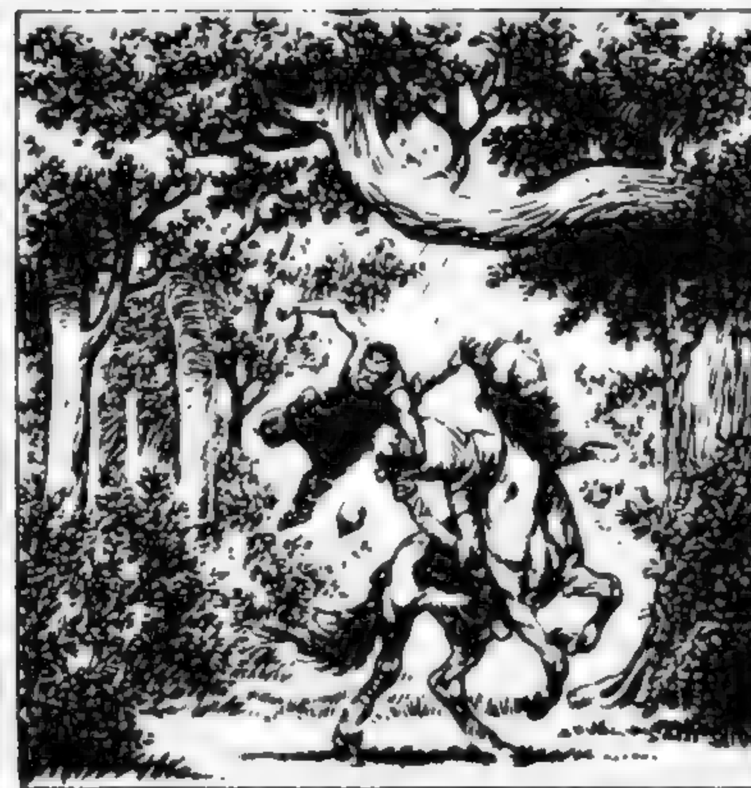

'Denk eraan, als je schreeuwt, ziet niemand jou ooit meer levend terug!' snauwt Wulfstan Winonah toe, terwijl hij haar steeds dieper het bos in sleurt. Angstig vraagt de koningin zich af, wat de woesteling met haar van plan is, maar het is beneden haar waardigheid, hem iets van haar vrees te laten merken. 'Ziezo, hier zullen de krijgers van jouw Eric de Noorman ons niet vinden,' spot de Deen, als zij door dicht struikgewas een kleine, open plek in het bos bereikt hebben. 'En nu zal ik er eerst voor zorgen, dat je mij niet vroegtijdig kunt verlaten!' gromt de Deen nors. Winonah verwaardigt zich niet, hem te antwoorden, maar uit de blik, die zij hem toezendt, spreekt slechts een ijskoude minachting. Wulfstan scheurt een paar repen van zijn kiel af en zonder een geluid te geven, laat Winonah zich armen en benen binden. 'En dit, om je niet in verleiding te brengen om hulp te roepen, als iemand deze kant uit zou komen!' grijnst haar ontvoerder, terwijl hij haar een prop tussen de tanden duwt. Zonder zich verder om zijn slachtoffer te bekommeren, wendt hij zich af en blijft peinzend voor zich uit staren. Tot dusver is hem alles gelukt, maar de grote vraag is, hoe 't nu verder moet. 'Zolang ik die vrouw in handen heb, kan ik Eric naar mijn pijpen laten dansen,' mompelt hij zachtjes voor zich heen. 'En indien hij haar terug wil hebben, zal hij moeten ruilen! Zijn gade voor die twee schurken; die Sverre en zijn zoon!' Maar hoe moet hij de koning zijn eisen bekend maken? Op de een of andere manier moet hij een boodschap naar de burcht sturen, maar hoe? 'En bovendien moet ik wapens hebben!' gromt hij. 'Met die dolk alleen kan ik niets beginnen!' Een flauw gerucht, dat van verre tot hem doordringt, verstoort zijn gedachten. Met een ruk heft hij het hoofd en op hetzelfde ogenblik ziet hij tussen de bomen een ruiter recht op hem toekomen...

Niets vermoedend trekt de ruiter door het bos. De man heeft kennelijk geen haast. Losjes liggen de teugels in zijn handen en af en toe fluit hij een deuntje. Wanneer hij onder een overhangende tak doorrijdt, hoort hij plotseling een licht gerucht boven zich; vóór hij kan opkijken, is het al gebeurd; een zwaar lichaam komt als een blok op hem terecht. De man voelt een arm, die zich als een stalen klem om zijn hals sluit en onder het gewicht van zijn aanvaller stort hij van zijn paard. Hij komt ruggelings op de grond terecht, en met een bliksemsnelle beweging trekt hij zijn zwaard. Maar zijn aanvaller is alweer op de been en voor de ruiter van het wapen gebruik kan maken, heeft de ander het hem met een forse trap uit de handen geschopt. Als een havik stort de man met de spitse baard zich op het wapen en voordat de ruiter zich van de onverhoedse aanval heeft kunnen herstellen, heeft de ander hem de punt van het zwaard op de borst gezet. 'Zo, en nu je dolkmes en pijlkoker,' gromt de aanvaller, die niemand anders is dan Wulfstan. 'En géén grapjes of handigheid-jes, want het zou je slecht bekomen!' Met een gebaar van machteloze woede werpt de ruiter zijn wapens in het gras en Wulfstan, die inmiddels het paard bij de teugel gegrepen heeft, gaat spottend verder: 'Je komt mij goed van pas, vriend! Ik heb een boodschap voor koning Eric en jij moet het overbrengen! En als je weigert, heb je de langste tijd geleefd! Denk eraan!' 'Weigeren?' herhaalt de ruiter spottend. 'Je zult eens zien, hoe gauw ik bij de koning ben! Vlugger dan jij je uit de voeten kunt maken!'

Zodra de boodschapper, onder het grommen van bedreigingen, uit het gezicht verdwenen is, bestijgt Wulfstan het paard van de man en galoppeert spoorslags in de richting van de koningsburcht, om daar de omgeving te verkennen. 'Ik moet een plaats zien te vinden, vanwaar ik ze ongezien in de gaten kan houden,' mompelt hij in zijn baard. Hij vindt een geschikte plek tussen de struiken en nadat hij er zich van verzekerd heeft, dat hij deze straks terug kan vinden, stijgt hij opnieuw op. 'En nu de koningin,' gromt hij en met een spottende grijns voegt hij er aan toe: 'Ik heb 't arme mens al te lang alleen gelaten!' Wanneer hij terugkeert om zijn slachtoffer op te halen, voert zijn weg hem over de heuvels, vanwaar hij een goed gezicht op de burcht heeft. Plotseling ziet hij in de verte een zwarte stip, die over de valbrug de burcht binnengaat. 'Dat moet de boodschapper zijn,' mompelt hij. 'De kerel maakt er haast mee!'

Terwijl hij verder rijdt, wordt op de burcht de boodschapper voor koning Eric geleid. Omstandig begint hij te vertellen, hoe Wulfstan hem overvallen heeft, maar ongeduldig onderbreekt Eric zijn verhaal. 'Goed goed! Zeg me je boodschap!' 'Indien je de beide mannen uitlevert – die kerel zei dat je wel zou weten wie hij bedoelt – dan kun je je koningin terug krijgen,' vertelt de boodschapper. 'Als je met dit voorstel accoord gaat, moet je de brug ophalen. De twee mannen moeten ongewapend naar het berkenbosje aan de noordoostelijke kant van de burcht komen. Alleen dan zal de koningin ongedeerd terugkeren. Dat is het, wat ik je moest overbrengen, koning!' Onbeweeglijk heeft Eric toegeluisterd en alleen de sombere gloed in zijn ogen verraadt, wat er in hem omgaat. 'Ik ga naar hem toe!' roept Sverre, terwijl hij naar voren komt. 'Ben je gek geworden?' valt de Noorman uit. Sverre schudt het hoofd. 'Luister naar mij, koning,' zegt hij beslist. 'Ik heb een plan!'

Een grijns van voldoening verspreidt zich over Wulfstans gelaat, als hij vanuit zijn schuilplaats ziet, dat de valbrug wordt opgehaald. 'Je man schijnt verstandig te worden,' mompelt hij tot Winonah, die hij op zijn paard hierheen gebracht heeft. Hulpeloos ligt zij achter hem tussen het struikgewas. 'Mooi,' mompelt de Deen tussen zijn tanden. 'Hij gaat dus op mijn voorstel in en in ieder geval is hij niet van plan zijn krijgers op mij af te zenden! Wij zullen zien, wie dit spel wint, koning Eric!' De Deen zou echter niet zo gerust zijn, indien hij had kunnen zien, wat er op het ogenblik aan de achterzijde van de burcht gebeurt. Door een kleine poort, vlak boven het water van de slotgracht verlaten Eric, Erwin en Balor de burcht. De trouwe Wolf zwemt al naast Erwin naar de overkant, terwijl Balor zich langzaam in het water laat zakken. Dan volgt de Noorman en even later staat het drietal met de hond tussen de struiken aan de andere kant van de gracht. 'Jij gaat rechtsom!' zegt hij tot Balor. 'Het berkenbosje is hier niet ver vandaan! Zorg ervoor, dat Wulfstan je niet opmerkt, want dan mislukt ons hele plan en de koningin sterft!' Zwijgend knikt de reus en Eric gaat verder: 'Mijn zoon en ik zullen het bos langs de andere kant bereiken, zodat de schurk van alle zijden is ingesloten!' Dan scheiden de mannen en verdwijnen, ieder in een andere richting, tussen de struiken. Op hetzelfde ogenblik verlaten Sverre en Axe de burcht. Zwijgend lopen zij in de richting van het berkenbos. Hun gezichten staan strak. Ongewapend gaan zij hun noodlot tegemoet...

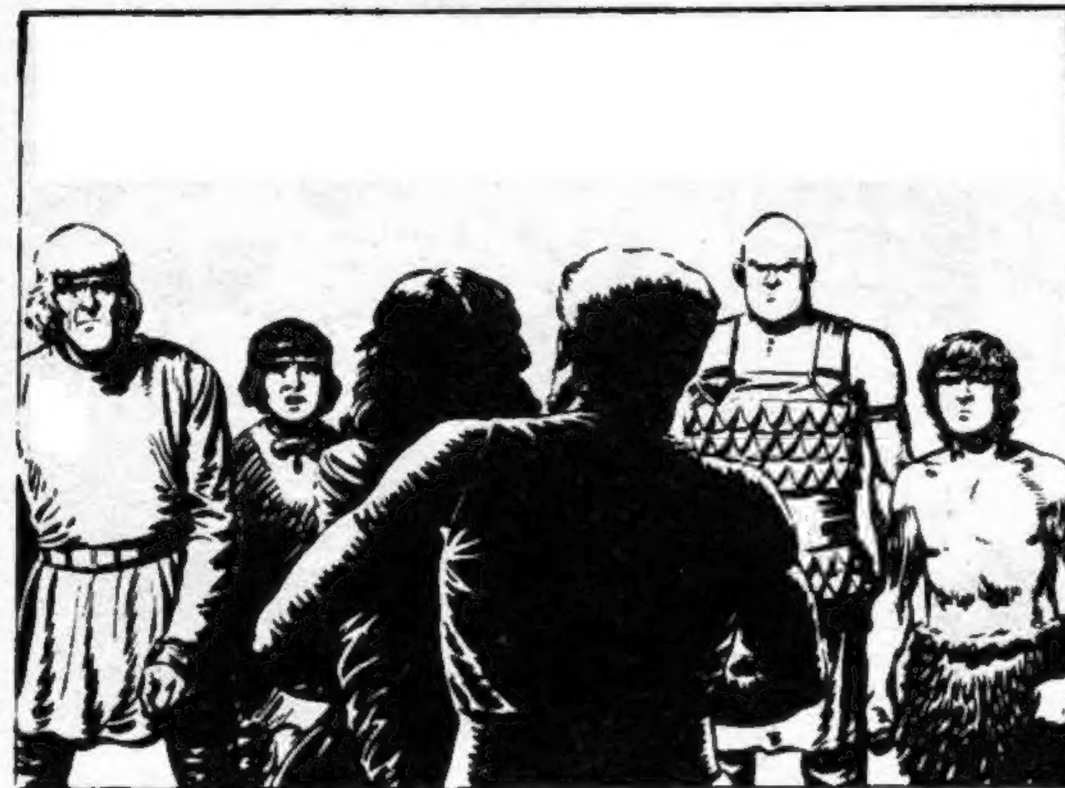

Zwijgend en vastberaden gaan de oude man en de jongen op hun doel af; een eenzame oude eik, temidden van wat verspreide berken. Doodstil is het om hen heen; alleen de vogels laten zich horen. Het bos lijkt uitgestorven en niets duidt op de aanwezigheid van anderen. Maar tussen de struiken hurkt de geweldige gestalte van Wulfstan. Met fonkelende ogen ziet hij het tweetal naderkomen. Krampachtig omknelt zijn hand de boog, en plotseling gromt hij: 'Waarom zal ik nog langer wachten! Dit is een te mooie kans!' Langzaam heft hij zijn boog... maar hij is niet de enige die Sverre en Axe gadeslaat. Ook Eric, die aan de andere kant tussen het struikgewas verscholen zit, heeft hen geen ogenblik uit het oog verloren. 'Die kerel heeft moed,' mompelt hij, als hij Sverre op de eik ziet toelopen. Bijna op hetzelfde ogenblik ontsnapt hem een kreet van afgrijzen. Er snort een pijl door de lucht... de oude boogschutter heft de handen, wankelt nog een paar passen en stort dan met een schreeuw ter aarde. Met grimmige voldoening ziet Wulfstan, dat zijn pijl doel getroffen heeft, maar gelijktijdig hoort hij aan alle kanten geluiden om zich heen. 'Vervloekt! Ze hebben mij omsingeld!' gromt hij. Met twee sprongen is hij bij Winonah, die nog steeds gekneveld achter hem ligt. Ook zij heeft de geluiden gehoord en met doodsangst in haar ogen ziet zij de woesteling op zich afkomen. 'Ze denken MIJ te glad af te zijn!' snauwt hij, terwijl hij de koningin meesleurt. 'Maar ze zullen weten wie Wulfstan is!' Met geheven bogen zijn Eric, Balor en Erwin uit de struiken tevoorschijn gekomen. Slechts met de grootste moeite kan Erwin de grommende Wolf in bedwang houden. Dan zien zij Wulfstan. Hij is tevoorschijn gekomen op een plaats, waar hij in de rug gedekt is. Als een schild houdt hij de weerloze koningin voor zich en terwijl hij haar zijn dolk op de keel zet, schreeuwt hij de anderen toe: 'Wapens weg! Onmiddellijk! Ik tel tot drie!' En terwijl de anderen als verlamd staan, begint hij tergend langzaam te tellen: 'Een... twee...'

'Zo, en nu dichterbij komen! Die jongen daar ook!' beveelt Wulfstan, terwijl hij op Axe wijst, die bij de boogschutter knielt. Aarzelend hebben de anderen hun bogen en pijlkokers in het gras geworpen, Balor als laatste en terwijl de reus zijn boog neerwerpt, werpt hij een snelle blik in de richting van Sverre. De oude man is niet dood. Er komt een zwak gekreun over zijn lippen. 'Vader!' roept Axe gesmoord, maar dan klinkt het bevel van Wulfstan en met tegenzin staat hij op om zich bij de anderen te voegen. Langzaam komen zij naderbij. Iedere spier van Erics lichaam is gespannen. Slechts met de grootste inspanning weet hij zich te beheersen. Het liefst zou hij die duivel daar voor hem naar de keel vliegen. Maar Wulfstan heeft Winonah stevig in zijn greep en het koude staal van de dolk is nog altijd op haar keel gericht. 'Eén lichte druk is voldoende, om een einde aan dit jonge leven te maken!' begint Wulfstan smalend als de anderen op hem af komen. 'Je dacht mij om de tuin te leiden, nietwaar?' Zijn woorden hameren in Erics hersens en Erwins ogen zijn groot van schrik en afgrijzen als hij zijn moeder zo ziet. Aan zijn voeten gromt Wolf zachtjes. Zijn nekharen staan overeind en dreigend laat hij zijn geweldige tanden zien. 'Denk eraan, dat je die hond bij je houdt!' waarschuwt de Deen. 'Bij de minste beweging is je vrouw er geweest. Luister goed naar mij en doe precies wat ik zeg! Als je de koningin tenminste ooit weer levend terug wilt hebben!' Axes blik dwaalt een ogenblik af naar zijn vader. Sverre heeft het hoofd iets opgericht en gespannen volgt hij het drama, dat zich voor hem afspeelt. Dan tracht hij zich heel langzaam op te richten. Een golf van pijn slaat door hem heen, maar met een uiterste krachtsinspanning weet hij zich iets vooruit te slepen. Zijn tanden boren zich in zijn lip om het niet uit te schreeuwen en centimeter voor centimeter kruipt zijn hand naar de boog; Balors boog, die vlakbij hem in het gras terecht gekomen is. Het lijkt hem een eeuwigheid voor hij het wapen te pakken heeft. Dikke zweetdruppels parelen op zijn gezicht. Zonder het minste gerucht te maken peutert hij een pijl uit de koker. Iedere beweging dreigt hem het bewustzijn te doen verliezen... dan ligt de pijl op de pees. Langzaam gaat de boog de hoogte in. Fel laait de pijn in hem op... hij klemt zijn tanden op elkaar en schiet...

'Ik eis...' snauwt Wulfstan, en dan worden zijn ogen groot van ontzetting. Sverres pijl flitst recht op hem af. Ook Winonah ziet het gevaar. Zij sluit de ogen en voelt de pijl door haar haren gaan. Dan hoort zij Wulfstans woorden overgaan in een reutelende kreet en zijn greep verslapt. De pijl heeft de Deen precies in het hart getroffen. Terwijl Winonah een paar wankelende passen doet, slaat hij als een blok voorover. Dan voelt Winonah zich opgevangen in de sterke armen van Eric. 'Moeder!' roept Erwin, terwijl hij naar haar toerent. 'Moeder, ben je ongedeerd?' 'Ja, jongen,' fluistert Winonah. 'O Eric, het was vreselijk!' Balor, die zwijgend staat toe te zien, toont voor de eerste maal iets van ontroering, maar voor hij iets kan zeggen, klinkt er plotseling een kreet: 'Mijn vader! Hélp toch!' Axe is bij de stervende boogschutter neergeknield en steunt het hoofd van de oude man tegen zijn borst. 'Koning...' prevelt Sverre nauwelijks hoorbaar. Ontroerd buigt Winonah zich over de oude man heen en grijpt zijn hand. 'Dank!' stamelt zij. 'Dank, zonder jou... o, ik kan er niet aan denken.' Sverre staart langs haar heen naar de koning. 'Vergeving,' fluistert hij. 'Ik... kon... niet... anders... Axe!' 'Ik begrijp het,' spreekt Eric geroerd. 'Je hebt alleen je zoon willen verdedigen... en je laatste schot heeft ons allen het leven gered... Maak je niet ongerust. WIJ zullen Axe een waardige opvoeding geven!' Sverres ogen glanzen op als Erics woorden tot hem doordringen. 'Dat was... n goed schot, hè?' hijgt hij met iets, wat op een glimlach moet lijken. ''n Goed... schot... d-dat... laatste... mijn... beste... s-s-s-schot...' Nog eenmaal glijdt zijn blik vol liefde langs de slanke gestalte van Axe. Dan valt zijn hoofd opzij.

Eric houdt woord: de jonge Axe wordt liefderijk op de burcht opgenomen en Balor, die zich met deze oplossing verenigen kan, keert naar Denemarken terug om de Joms te zeggen, dat hun aanvoerder een nietswaardig mens is gebleken, die zijn gerechte straf heeft ondergaan, zodat van verdere wraak geen sprake kan zijn... Vanaf die tijd heet de eeuwenoude eik, waar Sverre zijn laatste meesterschot loste, en waar onder de brede kruin zijn graf lag, in de volksmond Sverres Eik...

Het volgende nummer heet deel 26 DE WITTE RAAF

